

Godište XV. • broj 2 • veljača 2020.

2,5 KM / 10 kn / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnikmira

ISSN 1840-1414

Sudbina Isusovih
svjedoka u svijetu

Maske i pepeo

Tjelesna
dimenzija posta

OTVORIMO SVOJA SRCA
PORUKAMA IZ MEĐUGORJA!

MEĐUGORJE JE SRCE
VJERE CIJELOG SVIJETA

KAKVO TLO ŽELIŠ BITI?

LJUBAV PREMA CRKVI

ZAŠTO ISTOSPOLNI PAROVI NE MOGU
UDOMLJAVATI ILI POSVAJATI DJECU

CELIBAT - POSLJEDNJA
TRANSCENDENTALNA UTVRDA
KOJU ŽELE SRUŠITI

Gospina škola | Događanja | Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima
Iz života Crkve | Teološki podlistak | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divina

Draga djeco! Danas vas pozivam da još više molite dok u vašem srcu ne osjetite svetost praštanja. U obiteljima mora biti svetosti, jer, dječice, za svijet nema budućnosti bez ljubavi i svetosti, jer se vi dajete u svetosti i radosti Bogu Stvoritelju koji vas ljubi neizmjernom ljubavlju. Zato me šalje vama. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici Foto Arhiv ICMM

Gospina škola

Sudbina Isusovih svjedoka u svijetu, FRA T. PERVAN

Maske i pepeo, I. ŠARAC

Tjelesna dimenzija posta, FRA M. ŠAKOTA

Otvorimo svoja srca porukama iz Međugorja!, D. JURČEVIĆ-ČERKEZ

Međugorje je srce vjere cijelog svijeta, S. ČOVIĆ RADOJIČIĆ

Kakvo tlo želiš biti?, P. TOMIĆ

Dijete iz Gospina sela, FRA Z. BENKOVIĆ

Događanja

Konvoji ljubavi

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Ljubav prema Crkvi, M. MILETIĆ

Zašto istospolni parovi ne mogu udomljavati ili posvajati djecu,

K. MILETIĆ

Mary's Meals

Iz života Crkve

Teološki podlistak

Celibat – posljednja transcendentalna utvrda koju žele srušiti

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Bog, bogat i ubog, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

S KRISTOM U NAŠ OSOBNI GETSEMANI!

Pred nama je korizma, pokorničko-molitveni i intenzivniji vjernički život. Valja nam to shvatiti, ponajprije, kao put oslobađanja naših prevelikih navezanosti na tjelesna dobra, kako bi se duh slobodnije i više usredotočio na otvaranje cijele naše osobe misteriju Uskrsa i vječnog života.

Katolički „Caritas“ kao organizirani crkveni iskaz ljubavi prema bližnjemu u tome smislu – uz mnoge druge organizirane oblike katoličkog zauzimanja za dobro ljudske osobe – postao je na svoj način metafora čovjekoljublja. Takvo organizirano vođeno i usredotočeno djelo ljubavi prema bližnjemu pomoglo je da se smanji teško siromaštvo gladi i žeđi od kojih su trpjeli naši stariji naraštaji.

U naše vrijeme, posebno ovdje u Međugorje, klasična djela tjelesnoga milosrđa „gladna nahraniti, žedna napojiti, siromaha odjenuti“ zadobivaju neka nova značenja. U Međugorju se naglašeno posvećuje da Kristovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta te da uz zadovoljavanje tjelesnih potreba valja snažiti i one duhovne. Uz Marijine ruke i Marijine obroke u kojima se skrbi i iskazuje briga za siromašne, napuštenu djecu, starije, bolesne i osamljene, ovdje u Međugorju se jasno zapaža da se sve više energije ulaže u one pretpostavke koje ljudima omogućuju život dostojan čovjeka. Šalje se poruka da je liječiti posljedice siromaštva veliko djelo ljubavi, ali promicanje sakramentalnog života je pretpostavka da se sve to dogodi časno i dostojanstveno.

Valja nam uz svaku korizmu istaknuti neku posebnu nakanu na koju ćemo se moliti i za koju ćemo se boriti. Kod nas u Međugorju gdje dolazi „cijeli svijet“, i mnoštvo je potreba. U korizmi se mora progovoriti i o ponekoj teškoj temi, jer, npr., sve veći broj nesklada u obiteljima nalaže nam da se mnogo više posvetimo njegovanju bračnih i obiteljskih tema, ali i potrebi obiteljskih savjetovališta. Stoga, valja pohvaliti duhovne obnove koje se za supružnike organiziraju u međugorskom svetištu.

Kod nas je i dinamično tržište rada i akumulacija kapitala. U korizmi učinimo sve na kršćanskoj potpori u zaštiti radničkih prava, a osobito pravo na pravednu plaću i ljudsko dostojanstvo. Valja imati na umu: razni sebični interesi i nečist kapital ne će blagonaklono gledati na ovakve inicijative, ali naš duh nije duh ovoga svijeta, nego Kristov. Kršćanstvo dokazano ima potencijal životvorno oplemeniti naravno ljudsko bivanje i razvoj ljudske povijesti.

Iz našeg Međugorja se zadnjih desetljeća šalje poruka katolicima i kršćanima da vjernici u sebi osvijeste svoje dostojanstvo Božje djece i Kristove braće. Svi smo pozvani da se i ove korizme odazovemo na Kristov poziv i da zajedno s njime u ovom našem Getsemaniju narodnih i osobnih kušnji zazovemo Oca upomoć. Organizirati se i obratiti moramo, pa tako ponuditi alternativu svijetu. Pouka je to i nauk koju ćemo, zasigurno, i ove korizme čuti od mnogih domaćih i stranih propovjednika u Međugorju.

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje

Glavni urednik

Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate

Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura

Ana Vulelija

Grafičko oblikovanje

SBD, Mostar

Tisak

Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 130 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u HRK: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Iz svih zemalja EU u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN:BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Enzo Seider, Isus s narodom

KAKO SE SUOČITI S PRIJEZIROM SVIJETA?

SUDBINA ISUSOVIH SVJEDOKA U SVIJETU

Ovih se dana navršava 75 godina od završnih akcija Drugoga svjetskog rata, od masovnih ubijanja, silovanja, milijunskih zbjegov, kad su na ovim prostorima a i diljem svijeta vladala apokaliptička vremena, kad je apokaliptička Neman htjela pokazati svu snagu uništavanja, jer je ona u biti veliko Ništa i želi sve pretvoriti u Ništa. Pa tako i na ovim ozemljima. Pogotovo je ta Neman imala svjesnu nakanu potrti i zbrisati s lica zemlje Božji Izabrani narod, koji već tisućljećima odolijeva progonima i pogromima, svjedočeći Božju vjernost svojim obećanjima te svoje izabranje. Na spomen pokušaja povijesnog potiranja tog naroda svijet se redovito sjeća krajem siječnja – na dan Holokausta – Šoaha. I mi ovdje u Hercegovini obilježavamo te tragične obljetnice, pogibije fratara u ratu i poraću, ali i vjernoga puka koji je stoljećima čuvao vjeru u Isusa Krista te odanost Rimskoj Crkvi.

FRA TOMISLAV PERVAN

DOSTOJANSTVO VJERE I PATNJE

Zato nas hvata nevjerica i sa zaprepaštenjem pratimo kako se s ludim ponosom i sladostrasno oživljavaju simboli pod kojima je u komunističkim revolucijama u minulom stoljeću ubijeno više od stotinu milijuna ljudi. Veliča se znamen totalitarnog režima koji je odnio daleko više žrtava od drugoga, njemu slična režima, jer su oba protuljudska, protučovječna, izrod samoga Pakla. Željeli bismo svojim prilogom oživjeti spomen na to doba, ali i podudarnost sa žrtvom Učitelja, Isusa Krista.

Početak rujna god. 1944. javlja se iz svoje uzničke ćelije mladi svećenik isusovac Alfred Delp, mučenik. Bio je uhićen kao urotnik protiv Hitlerova režima, bačen u Gestapov zatvor u Berlinu i obješen u veljači 1945. U pismu iz tamnice veli ovako: "Bilo je to u noći oko 15. kolovoza, Velike Gospe. Gotovo sam zdvajao. Bio sam divljački prebijen, ponovno bačen u tamnicu, kasno navečer. Moji pratitelji iz SS-jedinica otpremili su me riječima: "Tako. Ove noći ne ćete moći spavati, ne ćete moći usnuti. Vi ćete se moliti, ali ne će se pojaviti nikakav Gospod Bog ni njegovi anđeli da Vas odavle izvuku. A mi ćemo se dobro naspavati i sutra Vas ponovno, s novim i svježim snagama, premlatiti!"

Što znači danas čitati u toploj sobi takvo izvješće? U sobi gdje imamo ugodu, prema standardu, zimi grijanje, ljeti klimatizaciju. Takvo izvješće od nas zahtijeva poštovanje, respekt, tišinu. Zaštjetiti. Čovjek mora zamuknuti, ne izgovoriti ni jedne riječi. Jer nemjeriv je razmak između gole egzistencije u uzničkoj sobi gdje čovjek čeka smrtnu presudu i njezino izvršenje, u vremenima diktature i zlosilja, svejedno koje boje, crvene ili crne, komunističke ili nacističke, i ugodne sobe gdje čovjeku ništa ne manjka, gdje ga štiti demokracija, zakoni, pravo i sl.

Nitko od nas ne zna kako bi se osobno ponio u sličnoj situaciji, što bi u njemu provrelo. Nitko unaprijed nema odgovora kad se nađe u bar-

barskim okolnostima, u situaciji gdje nema civilizacijskih pravila ponašanja, gdje nema 'pravne države', kako se zna reći. Treba se zaustaviti i pokušati uživjeti u dušu i stanje onog uznika i osuđenika, u konačnici mučenika.

Cijeli je prizor strašniji kad sagledamo ironiju „esesovaca“. "Vi ćete se moliti, ali Vam nikakav Gospod Bog ne će doći u pomoć, nikakvi anđeli, da Vas izbave iz toga stanja". Rečenica smjera na osuđenika, koji je i vjernik, kršćanin, svećenik. Koji je i molitelj. Krvnici znaju za nezaštićeno mjesto, znaju za bolnu točku, Ahilovu petu. Odgovor i ne očekuju. Jer, u takvim okolnostima ne pritiječu u pomoć „nebeske sile“. Nisu pritekale u pomoć ni Isusu u Getsemaniju, makar je mogao zamoliti Oca za dvanaest legija anđela. Trebalo je izdržati sotonsku ironiju i orgijanje. Nema vojske anđela, nema onih koji će nečujno otvoriti uznička vrata, kao apostolu Petru u Dje-lima apostolskim. Uznik ostaje sam sa sobom, sa svojim ranama, duševnim i tjelesnim, sa svojim Bogom, Isusom. I pater Delp nastavlja: "Bog me postavio. I sad treba biti tomu dorastao. Svejedno na koji način. Na ovaj ili onaj!" Na kraju je obješen u tamnici, uoči sumraka nacizma.

Tko god se približi ljudima, tko se zbiljski upusti s ljudima, postaje ranjiv i ostaje ranjen. Ne vrijedi to samo za izvanredne ili ekstremne slučajeve. Svatko tko se susretne sa svojim bližnjim, ne samo kao promatrač ili profinjeni komentator zbilje, mora samoga sebe unijeti u radnju. Čovjek postaje transparentan u svojoj riječi i svom djelovanju. On se izlaže i nužno otkriva svoje bolne točke, svoju Ahilovu petu.

MUKA KRISTOVA

Krvnici koji se podsmjehuju i cere – trajni je motiv u ljudskoj povijesti. Oni uspijevaju i cvatu te se šire u mračnom svijetu tamnica i zatvora, u okružju saslušavanja i mučenja, prava i bespravlja. Uvijek su na strani režima i vlastodržaca, plešući svoj pakleni ples. Bijedna igra u kojoj nema smilovanja. Krvnici se poigravaju s ljudskim dostojanstvom, diraju u bolne točke, otvaraju rane. Sa svoga pokvarena i iskrivljena zrenika znaju za ljudsku krhkost te tanašnu crtu između života i smrti. S gotovo jezovitim zrenjem, intuicijom slute i bolne točke onih jasnika naspram sebi, znaju za mjesta koja nikada ne mogu tvoriti neprobojnu zaštitnu kožu jer su povezana s najdragocjenijim u čovjekovu srcu.

„Tada mu obukoše skrletnu kabanicu, opletoše krunu od trnja i njome ga okruniše. Zatim ga počеше pozdravljati: 'Zdravo, kralju židovski!' I, udarali su ga trskom po glavi, pljuvali ga, prigibali koljena i klanjali mu se. Pošto su mu se izrugali, svukoše mu skrletnu kabanicu i obukoše mu njegove haljine.“ (Mk 15, 17-20) Kako vidi-

mo, unutar izvješća o Isusovoj mucii imamo gotovo istovjetne postupke. Dalje se i dublje ne može. Izrugivanje je doseglo vrhunac. Neovisno o pravu i pravednosti, neovisno o prividu procesa i suđenja, igre između oslobođenja i osude, imamo vojničku samovolju, tjeranje pojedinca da postane jedno veliko ništa.

Raščovječenu se Isusu nude kraljevska odličja, ali u svoj izopačenosti, perverziji: Namjesto zlatne krunice, trnova; namjesto zlatnoga žezla, trstika u ruci; namjesto kraljevskoga plašta, skrletna kabanica, luđački plašt. Nemoćni i bespomoćni biva izrugan i popljuvan. Kolika ironija u riječi „Zdravo, Kralju židovski!“ Toliko zlobna, zločesta je ta insinucija, pogađa u srce, ulijeva strah u ovoj maskeradi straha. Zlobna jer je 'šala', prijezir, ismijavanje. Pogađa cilj, jer je ovaj osuđenik – Isus – kao Židov te propali obnovitelj židovstva dopao u ruke svojih porobljivača, a kao pojava, osoba nosi na sebi kraljevska obilježja nove religije koju nudi svojim suvremenicima.

O svemu tome ti vojnici, dželati, krvnički raspoloženi, ne znaju u biti ništa, ali njihova ironija pogađa. U sridu! Ne promašuje. "Drugima je pomogao, samomu sebi ne može pomoći. Ako je Sin Božji, neka siđe s križa pa da mu vjerujemo", čut ćemo doskora pod križem iz usta članova Velikoga vijeća i mase koja isto osjeća kao i ovi krvnici. Bole te riječi jer na čudan način pogađaju istinu i bit Isusove osobe.

KRIST POZIVA NA OBRAĆENJE

Tko god se približi ljudima, tko se zbiljski upusti s ljudima, postaje ranjiv i ostaje ranjen. Ne vrijedi to samo za izvanredne ili ekstremne slučajeve. Svatko tko se susretne sa svojim bližnjim, ne samo kao promatrač ili profinjeni komentator zbilje, mora samoga sebe unijeti u radnju. Čovjek postaje transparentan u svojoj riječi i svom djelovanju. On se izlaže i nužno otkriva svoje bolne točke, svoju Ahilovu petu.

Međutim, ovdje imamo također i starodrevno iskustvo i pravilo, naime, rane su sastavni dio nas kao i naše zdrave strane. Rane su naliče zdravih strana naše osobe. Nevjernike ne će uopće dodirnuti ironija spram prividne ostavljenosti pobožnika, ali pogađa onoga tko se upravo sa svojim Bogom u svojoj

Duro Seđer, On uvijek dođe

ostavljenosti hrve. Rugalica „Kralj židovski“ ne pogađa obična čovjeka, ali pogađa u srce i biće onoga tko se cijelim svojim životom zauzimao za čovjeka, za dolazak kraljevstva Božjega, Božje kraljevstvo, za Boga Abrahamova, Izakova i Jakova. Tko se zauzima, on se i izlaže. Tko se izlaže, postaje ranjiv. Nije u puževoj kućici, nego raširenih ruku, na križu.

Tko čita izvještaje o Isusovoj mucii i smrti, tko čita tolika pisma iz uzništva, nema pred sobom prošlost, koja je „prošla“. To nije prošlost. To je krvava zbilja i danas. Izrugivanja, „Židovskoga kralja“, izrugivanje tolikih zatočenika kojima ne dolaze u vidljivu obliku u pomoć ni Gospod Bog ni anđeli; sve je to trajni povijesni proces i zbilja. Sve se to odvija pred našim očima u neprojenim zgodama, zemljama te režimima. Bezbroj je izrugivača, bezbroj je izrugivanih i pogaženih. Blago onima koji imaju snagu probiti krug pakla i smrti, krug ismijavanja, ironije i prijezira. Na Isusovoj su strani.

Pitamo se, kako i zašto? Kako može netko tko je živio prije dvije tisuće godina te nikada nije dao nikakav

Pitamo se, kako i zašto? Kako može netko tko je živio prije dvije tisuće godina te nikada nije dao nikakav javni proglas, ništa nije napisao, nije vodio dnevnik, kako može takva osoba i danas ljude fascinirati? Kako je moguće neku osobu proglasiti središtem sveukupne povijesti? „Boga od Boga, Svjetlo od Svjetla“ – molimo i ispovijedamo u svomu Vjerovanju, a u Ivanovu Proslovu – nečemu najljepšemu uopće zapisanu – čitamo da je „Riječ tijelom postala i među nama prebivala“. Tražio je od ljudi nemoguće, silni zaokret, tražio je najteže: Obraćanje. I da mu ljudi vjeruju?

javni proglas, ništa nije napisao, nije vodio dnevnik, kako može takva osoba i danas ljude fascinirati? Kako je moguće neku osobu proglasiti središtem sveukupne povijesti? „Boga od Boga, Svjetlo od Svjetla“ – molimo i ispovijedamo u svomu Vjerovanju, a u Ivanovu Proslovu – nečemu najljepšemu uopće zapisanu – čitamo da je „Riječ tijelom postala i među nama prebivala“. Tražio je od ljudi nemoguće, silni zaokret, tražio je najteže: Obraćanje. I da mu ljudi vjeruju?

SLIKA CRKVE U NAŠEM VREMENU

Žaloso je što je upravo Isusova osoba u svetim spisima u proteklom stoljeću do te mjere na profesor-skim stolicama anatomski secirana, razlomljena i doslovce raščlanjena, skidan joj je sustavno sloj po sloj, kao kod lukovice, da na kraju od nje ništa ne ostaje. Uvijek se i stalno išlo dalje te je malo ili ništa ostalo od velebne pojave prije dvije tisuće godina, pojave koja je dala smjer čovječanstvu i cijeloj povijesti.

Jednako se moramo zapitati, nisu li nam u tomu procesu „demontaže“ i raščlanjivanja Isusove osobe zakržljala bitna osjetila naše duše i našega bića, nisu li zakržljala ona čutila koja su sposobna zamijetiti čudesno, neobično, božansko, lijepo među nama? Guardiani je molio ovako: „Gospodine, nauči mene, nauči nas moliti. Nauči mene da uvidim da bez molitve moja nutrina kržlja, a moj život gubi oslonac, uporište i snagu“. Prošli smo ispiranje mozga u proteklome stoljeću, ljudi više nisu kadri ni moliti niti vjerovati, i tako smo došli do granica svojih snaga i sposobnosti. I na kraju ostajemo kržljavi, pored svih silnih uspjeha i dostignuća.

I što nam nudi slika Crkve u ovom vremenu? Je li privlačna? Što je npr. nudio sveti papa Ivan Pavao II.? Savijao se pod teretom godina i službe. Nagnuo se na kraju života kao kazaljke na satu. Kant je govorio da je čovjek savijeno drvo („krummes Holz“). Nije li pak sveti papa u svojoj pogrbljenosti bio daleko uspravniji od tolikih „veličina“ ovoga svijeta? Nije li demonstrirao upravo svojim stavom čovjekov uspravn, neslomljivi hod? Trska koju svaki vjetar ljulja? Ne, nego hrast koji se ne da srušiti! Na njega se čovjek mogao osloniti. Iza njega stoji Isus Krist, a pod njegovim nogama, u Vatikanu, kuca srce svijeta. Gospodin je uz svoje.

U nama odzvanja Isusovo ‘danas’. Ono ‘danas’ iz Nazareta, ono ‘danas’ nakon prvih čudesa, ‘danas’ desnomu supatniku i razbojniku s križa. Ne jučer, ne sutra. Upravo danas. U ovoj minuti, na ovome mjestu, s ovim čovjekom, pred ovim svjedocima. Danas. I odsada nema više povratka, nema puta natrag.

Od Isusova ‘danas’ u Nazaretu posve se nova poruka odašilje u svijet, nova vijest krči put, riječ koja treba promijeniti svijet, kako ga nitko i nikada dotle nije uspio promijeniti niti će ga itko ikada ubuduće na taj način i u tom obliku promijeniti.

NATRAG NA IZVORE

Neponovljivost i nenadmašivost prizora. Tko može obuhvatiti, koji um, koja ruka, koje pero, koje crnilo? Koji trenutak? I na koji način to uprisutniti? Silinu trenutka. Isusove riječi koje padaju na zemlju, tonama teške. Riječi koje su uskrsavale mrtve i žive. Riječi koje su u čovjeku odzvanjale poput jeke kad se čovjek sagne nad dubok zdenac i u njega pjeva, viče. Odjekuje sve negdje u dubini duše, srca, potresa nutrinu, čovjekovo biće.

Isus jedno jasno veli: On me poslao! Otac! Ja sam poslan! Imam misiju! Donijeti svima slobodu, ljubav, ozdravljenje, novi život, uskrsnuće. Ni manje ni više. I prestanite praviti razlike, prestanite tlačiti, razlikovati, podijevati granice među ljudima. Prestanite uskraćivati pristup u društvo siromasima, kljastima, hromima, grješnicima. Prestanite priječiti rubnima pristup u kraljevstvo Božje. Prestanite praviti razlike između učenih i neukih, pobožnih i bezbožnih, dobrih i loših. Sve su to djeca Božja, bogotražitelji, sretnici i nesretnici.

Rana je Crkva daleko snažnije vjerovala od nas danas. S razloga što nisu vjerovali sami sebi, bili su prema sebi sumnjičavi, krajnje skeptični. „Znam komu vjerujem“, znam komu sam povjerovao, veli Pavao; kratko i jasno. „U to sam čvrsto uvjeren“. I točka. Tu nema dvojbe. Čovjek je znao: Bog je osobno biće koje stoji naspram nas, on je netko tko misli, razumije, čuje, tko sluša, šalje. On je osoba s kojom mogu stupiti u odnos.

Na to smjera i istina o Trojstvu. Bog je odnos u samome sebi. Bez odnosa nemoguće je preživjeti u ovome svijetu. I Pavao, a s njime i rana Crkva, imali su samo jedno na

pameti: Jednostavno vjerovati. I ta vjera nije s papira, vjera s pergamenom, iz knjiga, ta je vjera zajamčena ozbiljnim, vjerodostojnim ljudima, svjedocima. Potječe iz vremena kad su ljudi bili vjerodostojniji od pisanih knjiga, kad je čovjek uživao više ugleda od knjige.

Crkva se kroz povijest dokazala da je na tragu samoga Isusa Krista. Daleko više kroz svetce nego teologe. Je li moguće za piscima ili profesor-skim stolom i katedrom staviti pod upitnik što se dvije tisuće godina upisalo i izrastalo u dušama i srcima milijuna? Kako je moguće shvatiti sv. Franju Asiškoga u odnosu na teologe njegova vremena? Bio je nepismen, neznao, grstio se pred znanstvenom teologijom. Nije li on svojim životom i djelom daleko više ljudi potaknuo na ljubav prema Bogu i bližnjemu od silnih teologa svog vremena? On je, namjesto da *studira misterij Boga u školi*, jednostavno *kušao, iskusio Boga u svome životu; on ga je iskusio i spoznao!*

Mala usporedba. Ako smo izgubili ključ od riznice ili blaga, gdje ga potražiti? Zacijelo ne ondje gdje nismo bili, kuda nismo prolazili. Zasiurno

Neponovljivost i nenadmašivost prizora. Tko može obuhvatiti, koji um, koja ruka, koje pero, koje crnilo? Koji trenutak? I na koji način to uprisutniti? Silinu trenutka. Isusove riječi koje padaju na zemlju, tonama teške. Riječi koje su uskrsavale mrtve i žive. Riječi koje su u čovjeku odzvanjale poput jeke kad se čovjek sagne nad dubok zdenac i u njega pjeva, viče. Odjekuje sve negdje u dubini duše, srca, potresa nutrinu, čovjekovo biće.

na putu kojim smo došli, na putovima kojima smo išli. Tako je i s vjerom: Natrag na izvore, na biotope vjere i života. To je prigoda da sjaj i istina vjere ponovno zasja u svijetu. To svijet od nas očekuje. Napose sada u vremenu kad idemo ususret korizmenom vremenu promišljanja, odluka i obraćenja.

Duro Seđer, Mrtva uama

MASKE I PEPEO

IVICA ŠARAC

NISU SAMO HLADNOĆA, KIŠA I VIROZE ONO ŠTO NAS OBIČNO ASOCIRA NA NAJKRAĆI MJESEC U GODINI. Netko će na spomen veljače najprije pomisliti na dan sv. Valentina (na „Valentinovo“, dan zaljubljenih, kojega su trgovci, ne tako davno, spretno ugradili kao važan datum u kalendaru i u glavama većine pripadnika mlađe populacije), dok će nekome prva pomisao biti na prijestupnu godinu, nekome možda na vrijeme karnevala, a nekoga će podsjetiti na nešto posve osobno, na

ono što mu se nekada upravo u veljači dogodilo, na neki snažan doživljaj koji mu se trajno usjekao u pamćenje. Veljača, uza sve to, zna pobuditi asocijacije i na početak korizme, premda korizma ne započinje samo u veljači.

Čovjek je, uz brojne druge definicije, biće koje se služi asocijacijama. Asocijacije mu pomažu u povezivanju događaja i doživljaja. U stanju su premostiti različita vremenska razdoblja i učas prebaciti čovjeka iz sadašnjosti u prošlost. One

su kao nekakav ugrađeni podsjetnik s natuknicama, koji se prigodno (i najčešće sam) aktivira. Katkad je dovoljna samo jedna asocijacija da se čovjek u mislima pokrene i zaputi u prošlost. U trenutku mu se počnu bistrirati mutni meandri protekloga života. Krenu se vraćati neke davno proživljene scene, pred očima oživljavati stari likovi i njihova već zaboravljena lica. Znaju se tako „reprizirati“ čitave, već „odigrane“, epizode iz života i čovjeku se načas, u tom jednom trenutku, u punoj

Skidanje lažnih maski s lica preduvjet je za početak nutarnje promjene (obraćenja). Kad se naše pravo lice više bude zrcalilo u očima drugih, to još ne će značiti da su sve maske pale, nego da je istinska promjena započela.

Maske uvijek stvaraju iluziju da je stvarnost drukčija. Svrha im je sakriti (maskirati) istinu. Maska je, zapravo, metafora za grčevitu borbu čovjeka da se prikaže drukčijim (boljim, ljepšim...) u očima drugih. Zbog čega smo skloni skrivati svoje pravo lice? Odgovora ima vjerojatno koliko i lica.

jasnoći pokaže kako je to nekada bilo, pa započinje povlačiti paralele s ovim danas, uspoređivati onovremeno i ovovremeno. I sve to ne prođe, bez makar mrvicu sjete.

U meni veljača obično obnovi sjećanja na jedan (*pokladni*) utorak i na jednu (čistu) srijedu. U našim djetinjstvima nije bilo *fašnika*, *krnja* i karnevalskih povorki... sve je bilo jednostavno, jednolično i zbijeno u jedan dan. Taj bi nam jedan utorak u djetinjstvu obilježile maske i maškare (koje smo svi, odavno uvriježenom zabunom, zvali *mačkare*), a sutradan bi, na Čistu srijedu, bili posuti pepelom. Jučer s maskom na licu, a danas s pepelom na glavi. Siguran sam da u to vrijeme nismo razmišljali o simbolici, ali smo jasno osjećali razliku između ta dva dana. Doživljavali smo taj prijelaz s utorka na srijedu kao neku oštru razdjelnicu između dvije stvarnosti.

Na licu maska, a na glavi pepeo! I jedno i drugo simbolički progovora o čovjeku i njegovu odnosu s drugima, sa samim sobom, s Bogom. Maska nema nikakvo značenje u kontekstu liturgijskih simbola, ali nedvojbeno ima jak simbolički naboj. Maske postoje otkako je i lica. Služile su u različite svrhe: u kazališne, vojne, ritualne, posmrtnne... Maske uvijek stvaraju iluziju da je stvarnost drukčija. Svrha im je sakriti (maskirati) istinu. Maska je, zapravo, metafora za grčevitu borbu čovjeka da se prikaže drukčijim (boljim, ljepšim...) u očima drugih. Zbog čega smo skloni skrivati svoje pravo lice? Odgovora ima vjerojatno koliko i lica.

U obredu Čiste srijede (Pepelnice), pepelom bi se ostavio trag u obliku križa na glavi vjernika, uz riječi podsjećanja i opomene iz Knjige Postanka: „Spomeni se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah vratiti“ (Post 3,19), dok se danas za molitveni obrazac pri obredu pepeljanja uzima redak: „Obratite se i vjeruj-

te evanđelju!“ (Mk 1,15). Za obred pepeljanja koristio se (propisom iz 12. st.) pepeo spaljenih palminih i(li) maslinovih grančica, blagoslovljenih na Cvjetnicu prethodne godine. Nekada je, do ukidanja javne pokore (10. st.) obred posipanja pepelom bio isključivo za javne grješnike, a poslije za sve vjernike.

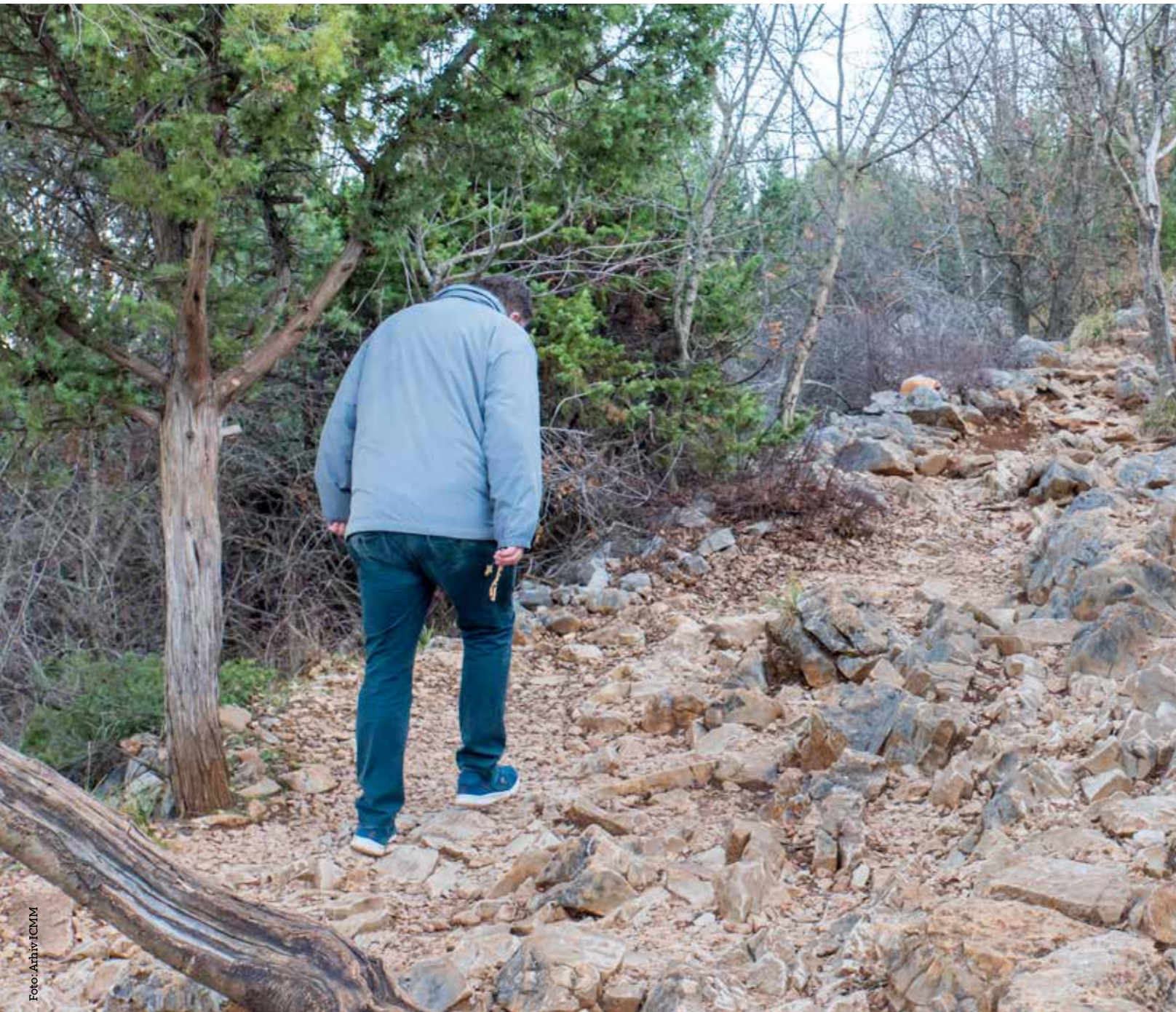
Liturgičari i biblijski teolozi poučavaju nas da obredno korištenje pepela u biblijskoj teologiji ima višestruko značenje: istodobno je znak prolaznosti i smrtnosti, slabosti i krhkosti čovjeka, ali i znak njegova kajanja, čišćenja i pokore. Posipanje pepelom je izvanjski znak pokajnika koji postaje svjestan svojih grijeha, kaje se zbog njih i odlučuje obnoviti svoj odnos s Bogom („odjenu se u kostrijet i sjede u pepeo.“ Jn,5-6). U biblijskom tekstu pepeo se pojavljuje i u kombinaciji s prahom, ukazujući na čovjekovu krhkost („Ja, prah i pepeo“, Post 18,27; „O blato me je oborila dolje, gle postao sam k'o prah i pepeo“, Job 30,19.), ali i na njegovu stvorenost („Jahve, Bog, napravi od praha zemaljskoga i u nosnice mu udahne dah života“, Post 2,7).

Prah i pepeo simbolički vraćaju čovjeka na početke, na nepostojanje, na zemlju koja je bez života „sve dok je Stvoritelj ne oblikuje i ne udahne joj svoga duha, svoj dah“. Zapravo nas prah i pepeo podsjećaju na to da je život Božji dar i da je čovjek stvoren iz ljubavi!

Prihvatanje istine o sebi kao o prahu i pepelu, o sazdanosti iz zemlje, znači „prihvaćati da sam stvoren i ovisan o ljubavi, da živim jer sam ljubljen.“ No, prihvaćanje istine o sebi znači i to da nema skrivanja iza maski. Skidanje lažnih maski s lica preduvjet je za početak nutarnje promjene (obraćenja). Kad se naše pravo lice više bude zrcalilo u očima drugih, to još ne će značiti da su sve maske pale, nego da je istinska promjena započela.

TJELESNA DIMENZIJA POSTA

Korizma, vrijeme pripreve za Uskrs, milosno je vrijeme koje nas poziva na buđenje „iz pepela“, na temeljiti zaokret od mlakosti i osrednjosti prema Ljubavi, prema Isusu koji je iz ljubavi prema nama slabima i grješnima trpio i uskrsnuo. Korizma je odlazak u pustinju kako bismo pronašli Izvor vode žive. Jedno od „sredstava“ u korizmenom hodu koje nam u tome može pomoći je post.

FRA MARINKO
ŠAKOTA

POST, KAKO GA KRŠĆANSTVO RAZUMIJE, TIČE SE ČITAVO ČO- VJEKA – TIJELA, DUŠE I DUHA.

To je proces koji polazi od vanjštine, ali se na njoj ne zaustavlja. Cilj mu je promjena srca i produbljenje odnosa s Bogom.

Prema tijelu post djeluje kao ispravljanje pogriješna načina prehrane i jedenja. Budući da mnogi ljudi jedu za trećinu više nego što im je potrebno, u postu se otkriva višak kilograma što opterećuje organizam. Zbog tog viška trpi prvenstveno srce, ali i drugi organi, a time se smanjuje i obrambena snaga tijela protiv bolesti. „To se događa svakome tko brzo jede, jer ne može znati koliko je organizmu potrebno. Tako se gubi veza između organizma koji daje znakove kad mu je dosta jela i pića, i svjesnog odgovora iz moždanog središta. To je pogubno za svaki organizam.“ (fra Slavko Barbarić)

Zbog brzine jedenja i drugih razloga mnogi ljudi teroriziraju svoje tijelo, jer ne čuju kada ono kaže: Dosta! Zato fra Slavko zaključuje: „Dakle, ako ne čujemo svoje vlastito tijelo kada se prejedemo, kako možemo čuti nekoga drugoga?“

Ovim se ne želi reći da su debeli ljudi loši, a mršavi dobri niti da je debljina prepreka svetosti. Naprotiv! U popisu svetaca nerijetko nađemo i na debele ljude. Nadalje, u narodu se o debelim ljudima govori da su uglavnom dobroćudni i da se vole šaliti. Potvrda tomu je nadbiskup Roncalli – kasnije sveti Papa Ivan

U POSTU TREBAMO PRIPAZITI DA NE OSPANEMO SAMO KOD BRIGE OKO VANJŠTINE KAKO NE BISMO OTIŠLI U KRIVOM SMJERU. KAO PRIMJER ČOVJEKA ČIJI JE POST POSTAO SVRHOM SAMOM SEBI ISUS STAVLJA FARIZEJA KOJI JE MOLIO U HRAMU. „FARIZEJ SE USPRAVAN OVAKO U SEBI MOLIO: 'BOŽE, HVALA TI ŠTO NISAM KAO OSTALI LJUDI: GRABEŽLJIVCI, NEPRAVEDNICI, PRELJUBNICI ILI – KAO OVAJ CARINIK. POSTIM DVAPUT U TJEDNU, DAJEM DESETINU OD SVEGA ŠTO STEKNEM.'“ (LK 18,11-12)

XXIII. – koji je jednom prilikom bio na brdu Atosu u Grčkoj u posjetu. Dok su ga promatrali, grčki monasi među sobom su šaputali: „Kako će ovaj Rimski prelat s ovakvim trbuhom moći proći kroz Nebeska vrata u Kraljevstvo Božje, ako su ona poput iglene ušice?“ A na to je nadbiskup, koji se jako volio šaliti, odgovorio: „Ako je Bog dao da stomak može rasti, On će već znati učiniti da prođem u Kraljevstvo Božje kroz iglene ušice.“

Pripovijeda se da su braća u dominikanskom samostanu jednom bratu bila izrezala stol da mu može prići i jesti jer je bio jako debeo. A radilo se ni manje ni više nego o velikom svecu – Tomi Akvinskom.

Jedan naš fratar, profesor u gimnaziji na Širokom Brijegu, bio je debeo i volio se šaliti s đacima. Jednom, dok su se bili okupili oko njega, jedan od đaka mu je postavio pitanje: „Profesore, kakva je razlika između Vas i bačve?“ Profesor će na to: „Razlika je sljedeća: Bačva je okružena obručima (željeznim držačima), a ja sam okružen glupanima.“

Jednog dana u Međugorje je došao jedan svećenik iz Sjedinjenih Američkih Država, a bio je visok skoro dva metra i debeo. Kad ga je vidio, fra Slavko Barbarić mu je u šali dobacio: „Oče, ovdje u Međugorju Gospa nas poziva da postimo, pa eto, što ti misliš o tome?“ Na to će taj svećenik: „Oče Slavko, što je Bogu draže: katedrala ili kapelica?“

Korizma koja je pred nama prilika je za življenje posta kao terapije kojom se usmjeravamo prema Uskrsnom Gospodinu te približavamo i suobličavamo Njegovoj ljubavi.

No, bez obzira na dobroćudnost debelih ljudi, ipak treba paziti na tijelo koje nam je Stvoritelj darovao, a post je jedan od načina te brige. Osim što se njime oslobađa viška, post je i higijena tijela, jer se njime tijelo čisti od nečistoća koje se nakupe unošenjem hrane. Kinezi imaju poslovicu: „Jedna četvrtina hrane za tvoje tijelo, tri četvrtine za liječnika!“ Zato je narodna mudrost sročila misao: „Nek ti hrana bude lijek, a ne lijekovi hrana.“

Naravno, tijelo i duša su povezani, jedno djeluje na drugo zbog čega treba voditi brigu ne samo o hrani koju unosimo u organizam već i stanju duše. Kad je jedan naš fratar slavio 106. rođendan, netko mu je postavio pitanje što je jeo pa je dočekao tako duboku starost. Na to je on odgovorio: „Nije važno što ti jedeš, nego što tebe jede.“

Nije smisao posta samo u odricanju od jela i pića. Odricanje je tek početak, a smisao se krije u promjeni nutrine. Na to je već upozoravao sveti Ivan Zlatousti: „Neka nam jezik posti od štetnih i ružnih riječi, jer kakva nam korist, ako s jedne strane izbjegavamo jesti kokoš ili ribu, a s druge strane 'žvačemo' braću.“

O postu, u koji se mogu uvući egoistični motivi, pisao je Josef Ratzinger (kasnije Papa Benedikt XVI): „Istina je da se danas posti na razne načine: iz medicinskih, estetskih i drugih razloga. I to je dobro. Ali, samo takav post ipak nije dovoljan za čovjeka. Jer, cilj takvog posta uvijek ostaje vlastito 'ja'. On ne oslobađa čovjeka od njega samoga, nego je upravo tu jedino za njega.“

...AKO NETKO OSTANE SAMO NA TJELESNOJ RAZINI – POSTI S NAMJEROM DA MU SE SMANJE KILOGRAMI ILI DA IMA BOLJU „LINIJU“ – MOŽE UPASTI U NARCIZAM, U SAMODOPADLJIVOST I KRUŽENJE OKO SAMOGA SEBE, U STALNO GLEDANJE U ZRCALU I MJERENJE NA VAGI. A SMISAO POSTA JE POTPUNO SUPROTAN TOMU – DA GA OSLOBODI OD NJEGA SAMOGA.

U postu trebamo pripaziti da ne ostanemo samo kod brige oko vanjštine kako ne bismo otišli u krivom smjeru. Kao primjer čovjeka čiji je post postao svrhom samom sebi Isus stavlja farizeja koji je molio u Hramu. „Farizej se uspravan ovako u sebi molio: 'Bože, hvala ti što nisam kao ostali ljudi: grabežljivci, nepravednici, preljubnici ili – kao ovaj carinik. Postim dvaput u tjednu, dajem desetinu od svega što steknem.'“ (Lk 18,11-12)

Sveta Terezija Avilska bila je iskrena osoba i živjela zdravu duhovnost što se moglo vidjeti i na primjeru njezina odnosa prema postu. Kad su se neki ljudi čudili kako je jela kokoš, a svi mislili da samo posti, svetica je odgovorila: „Kad je post, onda je post. Kad se jede kokoš, onda se jede kokoš.“

Slično se pripovijeda o svetom Franji Asiškome koji je često postio. Uz njega su postila i braća. Kad su jednom tako postili, jedan brat je plakao. Franjo ga je upitao zašto plače. Nakon što je taj odgovorio da je gladan, Franjo je naredio da braća pripreme kokoš i svi je zajedno blaguju. A bio je petak.

Dakle, ako netko ostane samo na tjelesnoj razini – posti s namjerom da mu se smanje kilogrami ili da ima bolju „liniju“ – može upasti u narcizam, u samodopadljivost i kruženje oko samoga sebe, u stalno gledanje u zrcalo i mjerenje na vagi. A smisao posta je potpuno suprotan tomu – da ga oslobodi od njega samoga. „U ovo naše vrijeme čini se da je post izgubio ponešto od svojega duhovnog značenja te da je, u kulturi koju obilježava težnja za materijalnim dobrom, zadobio terapijski smisao vođenja brige o svojem tijelu. Post zacijelo pridonosi tjelesnom dobru, no on je za vjernike prije svega 'terapija' kojom sebe iscjeljuju od svega što priječi njihovo suobličavanje s Božjom voljom.“ (Papa Benedikt XVI.)

Korizma koja je pred nama prilika je za življenje posta kao terapije kojom se usmjeravamo prema uskrsnom Gospodinu te približavamo i suobličavamo Njegovoj ljubavi.

Razgovor s Hervéom Reynaudom, urednikom internetske stranice „Draga Gospa“

OTVORIMO SVOJA SRCA PORUKAMA IZ MEĐUGORJA!

„Otvorimo svoja srca porukama iz Međugorja!“, stoji na početku francuske internetske stranice „Draga Gospa“ na kojoj se mogu pronaći iscrpne informacije o Međugorju, ali i dirljiva svjedočenja ljudi koji su doživjeli neposrednu milost na licu mjesta. Ovu je bogatu stranicu pokrenuo i uređuje je samo jedan javnosti nepoznati čovjek, skromni i samozatajni Hervé Reynaud, na taj način hrabro odgovorivši na spoznaju da smo svi određeni za neku nakanu za koju se trebamo založiti. Kad bismo svi postupili poput njega i odgovorili na opetovani Gospin poziv koji se događa ovdje i sada, svijet bi zacijelo postao drukčije mjesto.

DAVORKA JURČEVIĆ ČERKEZ

Predstavite nam se za čitatelje „Glasnika mira“?

Imam 52 godine i živim u regiji Lyon u kojoj još od 17. stoljeća Djevica Marija ima posebno mjesto u srcima ljudi. Kada je 1643. užasna epidemija kuge pogodila Europu, žitelji Lyona zatražili su zaštitu od Blažene Djevice, koja ih je uslišila. Od tada su stanovnici Lyona i okolnih mjesta vrlo privrženi Majci Božjoj. Svake godine na blagdan Bezgrješnog začeca zahvaljuju joj na tom čudu paleći svijeće koje postavljaju na prozorsku dasku. Veličanstven je to spektakl! Što se tiče mog osobnog života, mislim da mi je, između ostaloga, milost ljubavi koju mi je majka pružala ulila želju da volim Djevicu Mariju.

Kada ste prvi put saznali za Međugorje?

Kao student 1989. jedne sam se večeri tijekom božićnih blagdana onesvijestio. Odveli su me u bolnicu gdje sam ostao tri dana. Liječnik mi je rekao da nije ništa ozbiljno, ali da je problem u tome što previše radim. U bolnici su me posjetile dvije prijateljice. U jednom je trenutku jedna od njih počela govoriti o Međugorju. Nekoliko tjedana kasnije poslala mi je pismo s Gospinom porukom. Pročitao sam je i tijekom tjedana, mjeseci i godina Međugorje mi je postajalo sve važnije. Počeo sam čitati puno knjiga o ukazanjima. Također sam pokušavao

vao provoditi ono što je od nas Gospa tražila u porukama: misa, ispovijed, krunica, post, Biblija, klanjanje Presvetom sakramentu, klanjanje križu, čitanje života svetaca.

Kako ste došli na zamisao izrade internetske stranice o Međugorju?

Godine 1999. godine pokrenuo sam molitvenu skupinu „Međugorje“, i to u dogovoru s odgovornim svećenikom župe, u kojoj ima ljudi koji jako dobro poznaju Međugorje i koji svim srcem vjeruju u Gospina ukazanja! Nakon toga sam 2000. pokrenuo novine „Draga Gospa“, čiji je cilj u početku bio povezivanje skupine i župe, ali i informiranje o Međugorju. Novine su 2005. postale web-stranica, što je bilo puno praktičnije jer se nisu morale tiskati. Uz to, zahvaljujući internetu, uspijevali smo doprijeti do više ljudi.

Koliko korisnika posjećuje Vašu stranicu?

Tijekom godina, na temelju ove stranice nastalo je još pet stranica. Postoji, dakle, glavna stranica, ali i arhivska stranica, potom stranica s PDF-dokumentima, stranica s molitvama za Francusku i, na koncu, Facebook-stranica. Nemam precizne statističke podatke za sve web-stranice, ali mislim da ih dnevno posjećuje nekoliko tisuća ljudi.

Što točno nudi Vaša internetska stranica?

Svaki dan objavljujem najnovije vijesti iz Međugorja, ali na njoj postoji stotinjak različitih odjeljaka unutar kojih se nalaze različite rubrike. Dostupne su informacije o Međugorju, o ukazanjima, porukama, vidiocima, stavu Crkve, ali i općenito informacije o vjeri. Postoje i osobniji tekstovi:

Blažena Djevica je naša Majka i, poput svih majki, nikada ne prestaje podsjećati svoju djecu na ono što moraju učiniti i što je dobro za njih. Umjesto da se pitamo zašto se određene teme ponavljaju, trebamo se zapitati: „Provodim li u djelo ono što od mene traži moja nebeska Majka?“

komentari na poruke, razmišljanja o trenutnim događajima te mnoge molitve. Jednom ili dvaput tjedno, i to već dugi niz godina, pišem molitvu za svoju zemlju koju objavljujem na stranici.

Što Vas je navelo da počnete pisati molitve za Francusku?

Gospa je povjerila posebnu nakanu svakome od šest međugorskih vidioca. Jednog sam se dana zapitao: „Je li moguće da je Gospa možda povjerila molitvene nakane i svakome od nas?“ Dok sam razmišljao o tome, osjetio sam da Gospa od mene očekuje da se molim za svoju zemlju. Stoga redovito pišem i objavljujem molitve za Francusku. Postoje i dva projekta koji se često spominju na stranici. Devetnicu za Francusku pokrenuo sam zajedno sa Sabrinom Čović Radojičić 2012., otkad je molimo svake godine u isto vrijeme. Posebna je jer je svaku molitvu napisala druga osoba koja poznaje Međugorje, a sve su molitve upućene Mariji Kraljici Mira. Imali smo veliku radost što je sudjelovao i fra Petar Ljubičić. Drugi se projekt zove: „Pomolimo se za Francusku s Marijom“. Naime, 2017. želio sam pokrenuti sličnu devetnicu, ali koju molimo u drugo doba godine. Na moje iznenađenje, odazvao se veliki broj ljudi. Ovaj projekt „druge devetnice“ brzo je postao „niz molitava“ za Francusku. I tako se svakog petka od svibnja 2017. na internetu postavlja nova molitva. Do danas je u ovom projektu sudjelovalo

Ukazanja još nisu priznata, ali na neki način plodovi jesu. Često se sjetim lijepih riječi jedne sestre klarise koju dobro poznajem i koja jako vjeruje u ukazanja: „Međugorje je u Božjim rukama.“ Te nas riječi podsjećaju da je Međugorje Božje djelo, a ne naše. Moramo se stoga predati Bogu s beskrajnim pouzdanjem i, kako to od nas Gospa traži, moliti, a da se nikad ne obeshrabrimo!

109 ljudi, a zastupljena je 41 država. Među sudionicima su, primjerice, mons. Dominique Rey, biskup u Toulonu, otac Gustavo Jamut, osnivač zajednice „Glasnici mira“ u Argentini, fra Thomas Cacciola iz franjevačke zajednice u Bronxu, otac Eamonn McCarthy, voditelj Radio Marije Irske, Artie Boyle koji je u Međugorju ozdravio od terminalnog karcinoma i mnogi drugi.

Znači li to da su se tijekom godina Vaši korisnici posebno povezali?

Jako, i to je jedan od najzabudljivijih aspekata ovog malog internetskog „apostolata“! Vrlo često korisnici koji se nalaze u Međugorju ili su se upravo vratili šalju podatke o svetištu koje objavljujem, kao što su informacije o prisutnim svećenicima, broju hodočasnika ili vremenskoj prognozi. Kontaktira me i puno ljudi koji organiziraju događaje vezane uz Međugorje u Francuskoj kako bih o tome govorio na stranici, što uvijek radim s velikom radošću! To je način da se povežemo i osjetimo zajedništvo. Često se događa i da sudionici molitava međusobno stupaju u kontakt. Primjerice, neki sudionici rade u medijima, kao što je radio, i kontaktiraju me kad traže

svjedoke koji bi govorili o Međugorju. Povezujem ih s ljudima koji su u Međugorju doživjeli snažna iskustva. To je zaista nešto fascinantno i silno sam zahvalan Blaženoj Djevici za ovu divnu „međugorsku obitelj“ koju je stvorila!

Kada ste prvi put posjetili Međugorje?

U studenome 2000., 11 godina nakon što sam prvi put čuo za Međugorje. Trebalo mi je dosta dugo da dođem jer nisam sklon putovanjima. Najviše volim biti kod kuće, moliti, čitati ili pisati. No, misli su mi bile toliko ispunjene Međugorjem da sam imao osjećaj da sam već bio tamo! Bilo je to nezaboravno iskustvo! Posebno se sjećam ukazanja Mirjani 2. studenog 2000. u zajednici Cenacolo. Bio je to najsnažniji trenutak u mom dotadašnjem životu. Tijekom cijelog ukazanja imao sam vrlo snažan osjećaj da je Gospa uistinu s nama. Prije tog hodočašća pretjerano sam gledao televiziju, i to još od djetinjstva. Nakon hodočašća u Međugorje, ta je ovisnost potpuno nestala i od tada se više nije vratila. Kad sam po povratku u Francusku pokušao gledati televiziju, ljudi koje sam vidio na ekranu činili su mi se udaljenijima nego obično, isto kao njihovi glasovi. Nisam se mogao usredotočiti na ono što govore. Možda zvuči neobično, ali gledanje televizije postalo mi je bolno! To je uistinu bila izvanredna milost za mene, zbog čega sam jako zahvalan Gospi. U 31 godinu koliko ga poznajem, Međugorje sam posjetio četiri puta, i uvijek bi me obuzeo isti ushit!

Jeste li ikada upoznali vidioco?

Ne, ali svako jutro molim za njih. Uz to, na svojoj sam web-stranici preveo više od 30 svjedočanstava koja su dali posljednjih godina, u Međugorju ili negdje drugdje u svijetu. Vrijeme koje sam proveo prevodeći njihova svjedočenja omogućilo mi je da ih na neki način bolje upoznam.

Što mislite o činjenici da veliki mediji u svijetu ne govore puno o Međugorju?

Posljednji sam put gledao televiziju 15. srpnja 2018. za vrijeme finala Svjetskog nogometnog prvenstva, tako da nisam baš upućen u ono o čemu mediji govore. To je bilo prilično davno, ali vrijedilo je jer su igrate Hrvatska, koja je „predzi-

de kršćanstva“ i Francuska, koja je „starija kći Crkve“, u Rusiji iz koje se u prošlom stoljeću proširio komunizam i ateizam. Po meni je to bilo jako simbolično. Uz to, u obje je ekipe bilo igrača kojima je vjera vrlo važna. Budući da je Svjetsko prvenstvo događaj o kojem mediji puno govore, neke se novine nisu ustručavale reći nešto i o vjeri tih igrača, što je dobro. No, istina je da bi bilo bolje da mediji češće govore o vjeri.

Kako reagirate na komentare da u Međugorju Gospa stalno ponavlja iste poruke? Koje su poruke Vama važne?

Mislim da ljudi griješe jer je svaka poruka posebna. Istina je da postoje teme koje se javljaju vrlo često, kao što je euharistija, ispovijed ili molitva krunice, ali to je normalno. Blažena Djevica je naša Majka i, poput svih majki, nikada ne prestaje podsjećati svoju djecu na ono što moraju učiniti i što je dobro za njih. Umjesto da se pitamo zašto se određene teme ponavljaju, trebamo se zapitati: „Provodim li u djelo ono što od mene traži moja Nebeska Majka?“ A ako bih morao odabrati samo jednu poruku, to bi možda bila ona koja je dana molitvenoj skupini Jelene i Marijane 1986.: „Ako mi se prepustite, ne ćete primijetiti prijelaz iz ovog života u drugi. Počet ćete živjeti nebeski život na Zemlji.“

Kako vidite budućnost Međugorja?

Mislim da budućnost moramo uvijek gledati s velikim povjerenjem i znati razaznati pozitivne znake koje nam Bog šalje. U svijetu postoji mnogo ljudi koji rade za Međugorje i koji čine vrlo lijepe stvari za Blaženu Djevicu. Nisu nužno poznati, ali nije potrebno biti poznat da se nešto učini za Gospu! Svojim molitvama možemo puno toga postići. Također bih istaknuo da je činjenica što je naš dragi papa Franjo odobrio službena hodočašća još jedan jako pozitivan znak. Ukazanja još nisu priznata, ali na neki način plodovi jesu. Često se sjetim lijepih riječi jedne sestre klarise koju dobro poznajem i koja jako vjeruje u ukazanja: „Međugorje je u Božjim rukama.“ Te nas riječi podsjećaju da je Međugorje Božje djelo, a ne naše. Moramo se stoga predati Bogu s beskrajnim pouzdanjem i, kako to od nas Gospa traži, moliti, a da se nikad ne obeshrabrimo!

27. MEĐUNARODNA DUHOVNA OBNOVA ZA ORGANIZATORE HODOČAŠĆA, VODITELJE CENTARA MIRA I MEĐUGORSKIH MOLITVENIH I KARITATIVNIH SKUPINA

Dvadeset sedma međunarodna duhovna obnova za organizatore hodočašća, voditelje centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje, održat će se u Međugorju od 2. do 6. ožujka 2020. godine.

Tema susreta je:

„Dođite i vidjet ćete“ (Iv 1,39)

U Gospinoj školi

Program

PONEDJELJAK, 02. 3. 2020.

15.00 Registracija sudionika

17.00 Večernji molitveni program u crkvi

UTORAK, 03. 3. 2020.

9.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu

9.30 Predavanje Stanka

11.00 Susret i razgovor s predavačem

15.00 Rad po jezičnim skupinama

17.00 Večernji molitveni program u crkvi

21.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu

SRIJEDA, 04. 3. 2020.

9.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu

9.30 Predavanje, razgovor Stanka

11.00 Susret i razgovor s predavačem

14.00 Molitva na Križevcu

17.00 Večernji molitveni program u crkvi

19.00 Meditacija i večera sa župljanima (kruh i čaj)

ČETVRTAK, 05. 3. 2020.

9.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu

9.30 Predavanje; Stanka

11.00 Susret sudionika sa župnikom

12.30 Zajednički ručak

15.00 Molitva na Brdu ukazanja

17.00 Večernji molitveni program u crkvi

PETAK, 06. 3. 2020.

9.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu

9.30 Iskustva sudionika, sv. misa

Predavač na duhovnoj obnovi je **fra Marinko Šakota, župnik župe Međugorje.**

Fra Marinko Šakota rođen je u Čitluku 1968. godine. Osnovnu školu pohađao u Čitluku kao i prvi razred srednje škole. Tada je izabrao franje-

vački poziv pa se uputio u Franjevačko sjemenište u Visoko. Tu je završio 2. razred gimnazije, a ostala dva u Isusovačkoj gimnaziji u Dubrovniku gdje je i maturirao. Franjevački habit je obukao 15. srpnja 1987. na Humcu, gdje je proveo godinu dana Novicijata. Studij filozofije i teologije započeo je u Sarajevu na Franjevačkoj teologiji (1989. – 1990.), nastavio u Zagrebu na Isusovačkom učilištu (1990. – 1992.), a završio u Fuldi 1995., gdje je i diplomirao. Vječne zavjete položio je u Širokom Brijegu 1993. godine. Za đakona je zaređen u Zagrebu 1996., a za svećenika u Frohnleitenu 1996. godine. Prva služba bio je Franjevački samostan u Innsbrucku gdje je kao ispomoć proveo godinu dana, zatim kao duhovni pomoćnik u Frohnleitenu, te kao kapelan u Augsburgu. U Mostaru je bio kapelan tri godine, a zatim župnik u Gradničima sedam godina. Od rujna 2010. je na službi u Međugorju kao kapelan, a od 2013. župnik župe Međugorje.

Dvadeset sedma međunarodna duhovna obnova organizatora hodočašća, voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje održat će se u Novoj dvorani u Međugorju od 02. do 06. 3. 2020. godine. Broj mjesta je ograničen prostorom, stoga vas molimo da što prije prijavite svoj dolazak na ovaj seminar. Prijave izvršiti na e-mail: seminar.marija@medjugorje.hr

Zbog organizacije duhovne obnove, i vaše sigurnosti, molimo vas da se smatrate registrirani tek nakon što dobijete potvrđen odgovor. Ako odgovor niste dobili, to znači da nismo dobili vašu prijavu i da niste registrirani, jer ste vaš e-mail uputili na krivu adresu ili imate virus pa se pošta automatski blokira. Stoga se možete smatrati registrirani tek nakon što ste primili potvrđen odgovor.

Bit će organizirano simultano prevođenje za sve jezične skupine. Cijena je 50 € po osobi. U cijenu su uključeni svi troškovi organizacije i rada (predavači, simultani prijevod i zajednički ručak zadnji dan). Prilikom plaćanja na početku duhovne obnove svaki će sudionik dobiti akreditaciju koja će mu omogućiti sudjelovanje u radu. Za smještaj u Međugorju treba se pobrinuti svatko osobno.

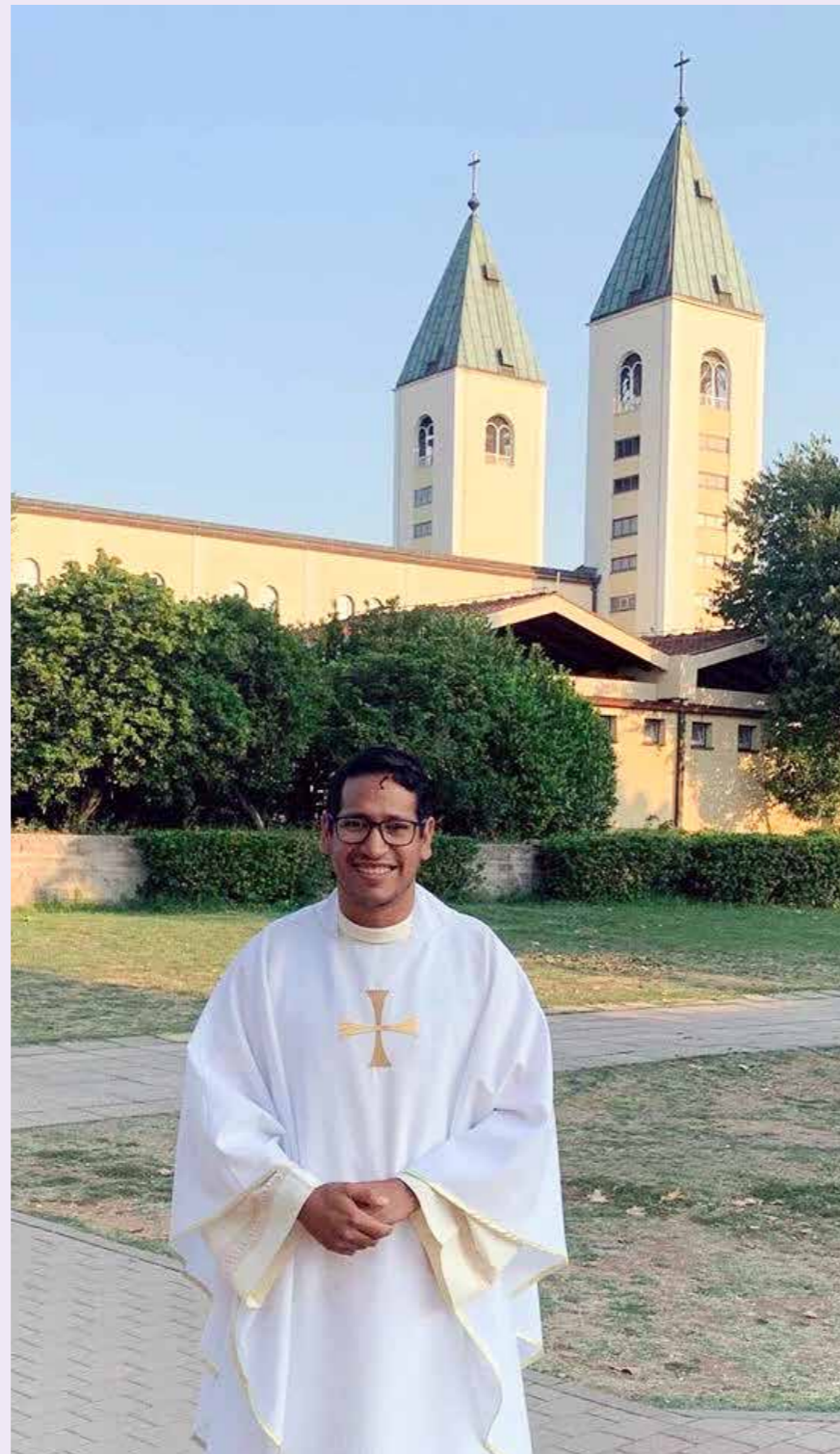
Budući da ne možemo doći do svakog organizatora osobno, ovim putem pozivamo sve organizatore hodočašća, vodiče, voditelje centara mira i molitvenih i karitativnih skupina da obavijeste one koji su zainteresirani za ovaj susret. Unaprijed se radujemo vašim prijavama i zajedničkom susretu!

Razgovor s ocem Jhonferom Camachom – rektorom svetišta Betanija u Venezueli

MEĐUGORJE JE SRCE VJERE CIJELOG SVIJETA

„Presveta Djevice, Gospo Coromotska, nebeska zaštitnice Venezuele, izbavi našu domovinu iz kandži socijalizma i komunizma.“ Ovako glasi molitva koju su napisali biskupi Venezuele, države koja ima najbogatije zalihe nafte na svijetu, i u kojoj bi stoga ljudi trebali uživati u blagostanju. No, ipak nije tako. Malo znamo o tamošnjih četiri milijuna izbjeglica, o hiperinflaciji od milijun posto, o nestašici vode, struje, lijekova i hrane koja neke roditelje prisiljava da biraju hoće li svoju djecu prepustiti smrti od gladi ili ih prodati na ulici. Demon bolivarskog „socijalizma 21. stoljeća“ crnim je oblakom pomračio Venezuelu. No, prije početka ove nezapamćene krize, priznato ukazanje Gospe Majke pomirenja svih ljudi doživjela je Marija Esperanza de Bianchini, ali i 108 osoba. Betanija je zbog blagoslovljenog vodopada postala „američki Lurd“ i mjesto hodočašća koje kao takvo tamošnjim žiteljima donosi neiscrpnu utjehu i nadu. Tim je potresnije bilo vidjeti oca Jhonfera Camacha, rektora svetišta u Betaniji, kako plače prisjetivši se djeteta koje mu je u naručju umrlo od gladi. Isto tako, tim je važnije njegovo neposredno svjedočenje o Međugorju koje doživljava kao „srce vjere cijelog svijeta“ gdje i on živopisno opisanim „kamenitim“ putem doseže buđenje svoje vjere.

SABRINA ČOVIĆ RADOJIČIĆ

Kako je tekao Vaš put do trenutne dužnosti rektora svetišta u Betaniji u Venezueli?

Rođen sam 1984., a svećenik sam od godine vjere, odnosno 2013. Zaredio sam se u katedrali Los Teques koja pripada biskupijskom području Caracasa, gdje sam proveo tri mjeseca u župi. Vrlo sam brzo bio upućen u marijansko svetište u Betaniji, gdje sam već šest godina.

Zaređujete se za svećenika i najednput postajete rektor svetišta?

Ruke su mi još uvijek mirisale na posvećeno ulje. Kao što znate, venezuelska kriza utječe i na Crkvu, jer se puno starijih svećenika moralo povući zbog obiteljskih i zdravstvenih problema, a postoje i svećenici poput mene, koji su ostali sami nakon što su im obitelji otišle. Neki su također radije otišli, a drugi nisu imali na raspolaganju potrebne lijekove. Stoga je sve manje zvanja i samim time mnogo više posla za nas koji smo odlučili ostati u Venezueli. Dakle, nisam samo rektor svetišta nego i župnik te obavljam službu pastoralna zvanja za cijelu biskupiju.

Koliko svećenika trenutno ima u Venezueli?

Zapravo ne znam točan podatak, ali mislim da u Caracasu ima oko 250 svećenika u populaciji od 3 000 000 ljudi. U velikoj smo krizi svećeničkog poziva.

Radi se o političkoj, ekonomskoj i duhovnoj krizi?

Kriza zahvaća sve što se događa. Kad pričamo o krizi, možemo razgovarati

Nakon susreta s Papom, 2016. sam došao na Festival mladih. Došao sam s puno opreza, samo „doći i vidjeti“, kao što u Evanđelju kaže Gospodin. Bio sam jako uzbuđen pri pogledu na toliko mladih, toliko ljudi koji se žele ispovjediti, toliko ljudi koji se penju po kamenju. Doista sam „vidio“. Doživio sam buđenje svoje vjere, jer sam mogao vidjeti brojne ljude koji vjeruju, tako da sam i ja poželio vjerovati poput njih!

o duhovnoj krizi za koju mislim da je u podlozi svega jer sve iz nje proistječe. Ako postoji korupcija, to je zato što postoji duhovna i stoga moralna i socijalna kriza. Izrodio se krizni cunami na svim razinama do te mjere da je nemoguće živjeti u Venezueli, odnosno toliko teško da je organizacija UN-a potvrdila da je više od četiri milijuna Venezuelaca moralo pobjeći s torbama, neki pješice, neki autobusima, a oni koji su imali sredstava zračnim linijama jer su uspjeli prodati imovinu. Kriza je to usporediva s ratom u drugim zemljama.

Kada ste prvi put čuli za Međugorje?

Cuo sam za Međugorje kao student na sveučilištu, ali Međugorje je uvijek pratio glas zabranjenog mjesta, ili sam ja to tako shvaćao. Sada, kada se sve prije nekoliko godina promijenilo, Međugorje se otvorilo svijetu i mnogi ga žele posjetiti. No, 2010. mnogi su govorili da postoji mjesto u Europi gdje se ukazala Gospa, ali da se tamo ne može ići. Međugorje još nije jako poznato u Venezueli.

Kakvi su bili Vaši prvi dojmovi?

Nakon susreta s Papom, 2016. sam došao na Festival mladih. Došao sam s puno opreza, samo „doći i vidjeti“, kao što u Evanđelju kaže Gospodin. Bio sam jako uzbuđen pri pogledu na toliko mladih, toliko ljudi koji se žele ispovjediti, toliko ljudi koji se penju po kamenju. Doista sam „vidio“. Doživio sam buđenje svoje vjere, jer sam mogao vidjeti brojne ljude koji vjeruju, tako da sam i ja poželio vjerovati poput njih! Poželio sam se i ja uspjeti na to kamenito brdo i doći do vrha, što je simbol naše vjere. Naša vjera ima mnogo kamenja, i nije se lako uspjeti, ali snagom koja dolazi od Boga možemo stići do vrha brda. Kad vidite stariju osobu koja se uspinje sa štapom, poželite imati njezinu vjeru jer je vjera zarazna. Sveta Terezija je govorila da ljubav privlači ljubav, a možemo reći i da vjera privlači vjeru, jer ako imate vjeru, i meni pomažite da vjerujem. Sveti Ivan od Križa je također izrekao onu prekrasnu rečenicu: „Tamo gdje nema ljubavi, unesi ljubav i ubrat češ ljubav“. Isto možemo reći i o vjeri: tamo gdje nema vjere, unesi vjeru i ubrat češ vjeru, i to je ono što je Međugorje. Međugorje je srce vjere cijelog svijeta i ta se vjera širi.

Jeste li se zbog toga vratili?

Vratio sam se jer sam shvatio da je Gospa željela da dođem, što ne zvuči ponizno, ali svaki put kad napustim Venezuelu posređuje naša Blažena Djevica, uvijek postoji ono „moram“ ići u Međugorje, „moram“ ići u to marijansko mjesto, zato što tako želi naša Majka. Uvijek vidim njezine milosrdne, nježne ruke u svim materijalnim stvarima, uključujući putovanja. Kad su mi rekli da ću ići, naravno da sam pristao jer sam želio ponovno osjetiti taj žar, tu vatru koju sam osjetio 2016., želio sam obnoviti i učvrstiti vjeru. Jer, to što sam svećenik ne znači da imam višak vjere. I ja trebam zapaliti srce vatrom koju prenose oni koji ovdje dolaze. Moj je biskup o svemu obaviješten i jako me podržava.

Biste li željeli da organiziramo nešto vezano uz Međugorje u Venezueli?

Naravno da bih želio i bio bih sretan. Bilo bi predivno da organiziramo susret s mariolozima. Siguran sam da bi poruka iz Međugorja zanimala i svećenike i laike. Otvoren sam za nešto takvo.

Rektor ste priznatog svetišta Betanija u Venezueli. Vidjelica je u postupku beatifikacije. Recite nam nešto o svom svetištu.

Sve se dogodilo zahvaljujući nadahnuću dobre žene po imenu Marija Esperanza de Bianchini. Po njezinim riječima, Bog joj je još od djetinjstva govorio da će dobiti zemlju na poklon. Ona je naziva „obećanom zemljom“, a svi znamo da obećana zemlja znači nedostatak ljubavi u sadašnjem trenutku. Blažena Djevica joj govori da će to biti poput nove Korablje spasa gdje će oni koji dođu tamo pronaći utjehu i snagu. Osjećala je to nadahnuće još od malih nogu, kao da joj je Gospa rekla: „Dat ću novu zemlju spasa kroz tebe i Venezuelu“. Godine su prolazile i ona je uvijek osjećala milost Blažene Djevice poput vidjelica. Nakon što joj je Gospa rekla da je došlo vrijeme da joj podari novu zemlju, počela je tražiti posvuda, po cijeloj Venezueli.

Je li imala dar lokucije ili je mogla vidjeti Gospu?

Oboje, ali moram vam nešto razjasniti. Budući da je podvrgnuta postupku beatifikacije, kao službenica

Božja, o njoj moramo govoriti vrlo oprezno. Bila je nesumnjivo žena s puno darova, čitala je prošlost, sadašnjost i budućnost ljudi. Imala je dar levitacije, imala je stigme, imala je dar spoznaje, u potpunosti je bila mistik! Obavljajući obiteljske obveze, pronašla je Boga, živjela je Boga i voljela je Boga. Što je još imala? Nešto jako snažno, što ću vam sada ispričati, ali prije no što mi kažete da sam možda pod „utjecajem“, morate znati da sam teolog, nisam jedan od onih koji vjeruju u sve što se priča. Ja sam čovjek koji je obučan da bude objektivan pripadnik Crkve, do te mjere da sam poslan u to marijansko svetište kako bih predstavljao simbol prisutnosti Crkve, što znači da sam u potpunosti nepristran. Dakle, događalo se nešto što se naziva rađanje ruže koja je izrastala iz njezinih grudi. Kad sam čuo za to, pomislio sam da su ti ljudi ljudi. No, vidio sam snimljene videozapise, i ne samo da se radi o jednom cvijetu već o cijeloj stabljici u zelenoj boji, a kada se kamera približi, vidljivo je da je ruža orošena. Ljudi su govorili: „Došao sam u Betaniju, gdje me je dočekala Gospa, a latice ruža počele su padati s neba“. Stoga ne mogu poreći da je Božja službenica Marija Esperanza imala život ispunjen milostima i darovima.

Betanija je mjesto gdje se događaju čudesne stvari?

Mons. Pio Bello Ricardo, biskup koji je 1987. priznao Betaniju, u svom pismu jasno navodi da su se zbile nadnaravne pojave. Na koncu, odobrenje nije napisano za službenicu Božju, koja je glavni instrument preko kojeg Bog djeluje, nego se radi o pastoralnom biskupskom pismu. Nije lako istražiti preko 100 ljudi koji tvrde da su vidjeli Blaženu Djevicu. Postupak u kojem je ključno pitanje bilo: „Što ste vidjeli?“ uključivao je tri godine istraživanja, od 1984. do 1987., i sve žitelje Betanije. Priča počinje sa ženom koja je pronašla mjesto o kojem joj je govorila Gospa, s poljima šećerne trske i novom spasiteljskom rijekom koju je trebalo prijeći, ali i s vodopadom koji je označavao zemlju koju joj je Gospa obećala i kojeg je otkrila na uzvisini. Kad se vratila u Rim, njezina je obitelj kupila taj komad zemlje. Godine 1976. doživjela je lokuciju u kojoj joj je Blažena Djeвица poručila da ide u Venezuelu jer će joj se tamo ukazati. Spakirala

Uvijek vidim njezine milosrdne, nježne ruke u svim materijalnim stvarima, uključujući putovanja. Kad su mi rekli da ću ići, naravno da sam pristao jer sam želio ponovno osjetiti taj žar, tu vatru koju sam osjetio 2016., želio sam obnoviti i učvrstiti vjeru. Jer, to što sam svećenik ne znači da imam višak vjere. I ja trebam zapaliti srce vatrom koju prenose oni koji ovdje dolaze.

se tako brzo da je suprug nije stigao pratiti. Dana 25. ožujka 1976., dok se penjala na pećinu iz koje je izvirao vodopad, vidjela je Gospu koja je rekla: „Ja sam Djeвица pomiriteljica svih ljudi i došla sam vas pomiriti. Molite krunicu!“ Ljudi koji su bili s njom osjetili su samo lagani lahor duhovnog iskustva. Kako su godine prolazile, sve joj je manje ljudi vjerovalo. No, 1984. prisjetili su se ukazanja iz 1976. Slavili su misu, ali ne na mjestu gdje se Gospa ukazala, već na mjestu gdje je bilo ravnije. Nakon mise, neka djeca koja su se igrala i kupala počela su trčati i govoriti da su vidjela duha. Marija Esperanza se popela zajedno s više od 100 ljudi, a najzanimljivije je bilo to što nisu svi ti ljudi došli na misu. Bilo ih je koji su kampirali i nisu bili vjernici i ta su svjedočenja jako cijenjena, jer na njih nije mogla utjecati vidjelica. Ono što je najupečatljivije u studiji mons. Pija Bella Ricarda odnosi se na opis njihova viđenja Blažene Djevice. U času kad su se počeli penjati, ugledali su svjetlost sve dok nisu ugledali Gospu, ne samo na trenutak, već na nekoliko sati. Mnogi su pali na tlo plačući zbog svojih grijeha, drugi su pobjegli jer

nisu mogli podnijeti njezinu nazočnost, a neki su molili i plakali, jer nisu ništa shvaćali. Uobičajena izjava je bila: „Vidio sam je kao što vidim sebe.“ Svatko od njih je to iskustvo doživio na drukčiji način, ali te večeri više od 100 ljudi nije moglo spavati. Sljedećeg jutra otišli su biskupu jer im nije bilo lako zaboraviti što se dogodilo. Biskup je zabranio sva bogoslužja na tom mjestu sve dok traje istraga. Svjedočenja je uzimao sam, istražio ih i odobrio tri godine kasnije. Također je otišao u Rim razgovarati s prefektom Kongregacije za nauk vjere, koji je kasnije postao papa Benedikt XVI. Sve je to navedeno u pastoralnom pismu u kojem je biskup osobno svjedočio, nakon čega je Betanija proglašena svetištem.

Koliko je ukazanja priznato?

Marija Esperanza imala je život prepun nadnaravnih događaja. Crkva službeno priznaje prvo ukazanje iz 1976., jer je to prvi put da Marija Esperanza vidi Gospu. Drugo ukazanje je priznato jer je Gospu vidjelo preko 100 ljudi koji su svjedočili u kuriji, i to ne samo vjernika nego i nevjernika.

Jesu li je samo vidjeli ili je Gospa nešto rekla?

Samo su je vidjeli, ali vidjeli su kako joj veo i kosa lepršaju s povjetarcem, što znači da je bila u pokretu. Vidjeli su i svjetlost, ali samo je Marija Esperanza primila poruke. No, biskup ipak nije usredotočio priznanje na Mariju Esperanzu nego je poslušao priče svih ljudi dodavši svjedočenje Marije Esperanze, zato što je priznanje vidioca vrlo osjetljivo pitanje. Postoje ljudi koji mogu živjeti svetim životom i u jednom času skrenuti s tog puta.

Zanimljivo je da je više od 100 ljudi reagiralo na isti način kao i vidioci u Medugorju, koji su se uplašili i pobjegli nakon ukazanja.

To je vrlo snažno iskustvo koje nije lako proživjeti. Gledajući Blaženu Djevicu, nemate sumnje da Nebo postoji. Nismo osposobljeni za iskustva nadnaravnih pojava nego za racionalne aspekte u životu.

Kako su reagirali vjernici u Venezueli?

Nisu se svi biskupi i Crkvene institucije slagali s priznanjem Betanije

kao svetišta. Nije bilo lako, bilo je puno pitanja, ali Betanija je bila ispunjena vjernicima, što je bila potpora priznanju Crkve.

Nakon izvjesnog vremena od početka Gospinih ukazanja u Medugorju i Kibehu izbija rat, odnosno događaju se krvava ubojstva. U Venezueli se dogodilo nešto slično. Kao da Gospa pokušava probuditi ljude i reći im da će se dogoditi nešto ozbiljno. Ali ako dođe, znači da ima još nade. Borave li u Betaniji ljudi iz različitih zemalja?

Marija Esperanza je proputovala svijet i osnovala zajednice s dopuštenjem biskupa. U SAD-u postoji nekoliko zajednica koje njeguju duhovnost Betanije i koje potiču mlade. Neki mladi iz SAD-u odlučili su živjeti u Venezueli, ali zbog krize su se morali vratiti, jer su životni uvjeti nemogući za sve, ne samo za one iz SAD-a. Nemoguće je izdržati sve ono kroza što prolazimo. No, pet godina prije krize ljudi iz raznih zemalja dolazili su u Venezuelu radi Betanije, ne samo iz SAD-a nego iz Perua, Argentine, Ekvadora, Kolumbije, kako bi proveli barem nekoliko tjedana u svetištu.

Gospa iz Amsterdama nosi ime Gospa svih naroda, a Gospa iz Betanije Pomiriteljica svih ljudi. Možda bi Vaš susret s tamošnjim rektorom mogao imati snažan učinak?

Svakako, jer se puno toga može poručiti svijetu. Poruka iz Betanije prodire duboko u Evanđelje, zato što je Isus veliki pomiratelj naroda i kad ljudi dođu u Betaniju dobiju injekciju vjere. Onaj koji je izgubljen, ne vjeruje u Crkvu ili je uvijek loše o njoj govorio, nakon posjeta Betaniji kaže da ne može nastaviti tako živjeti i da mora vjerovati. U njemu se počinje buditi iskustvo vjere, počinje ljubiti Božju riječ i približavati se sakramentima. Prvo što poželi kad dođe u Betaniju je ispovijed i povratak Bogu. Taj je povratak zaista poruka pomirenja, koja ljude može manje ili više privući, ali je uistinu vrlo snažna. Svetište nije poznato kao što bi trebalo biti i jako je važno da to postane. Nedavno smo ugostili cijenjenog venezuelskog mariologa koji nam je rekao da je duhovnost Betanije potvrda priznanja ukazanja Gospe Coromotske, zaštitnice Venezuele, one koja nadahnjuje najviše pobožnosti i koja je najpoznatija. Ona se ukazala obitelji nevjerničkih starosjedioca i poručila im da odu bijelcima i zatraže od njih da im izliju vodu na glavu kako bi mogli otići u Nebo. Djeвица je željela približiti ljude Bogu i najljepše u svemu tome je da se radi o poruci bliskoj našoj poruci iz Betanije, odnosno njezinom ažuriranju: vratimo se Isusu, Evanđelju i susretu s Bogom koji jedini može ispuniti dušu.

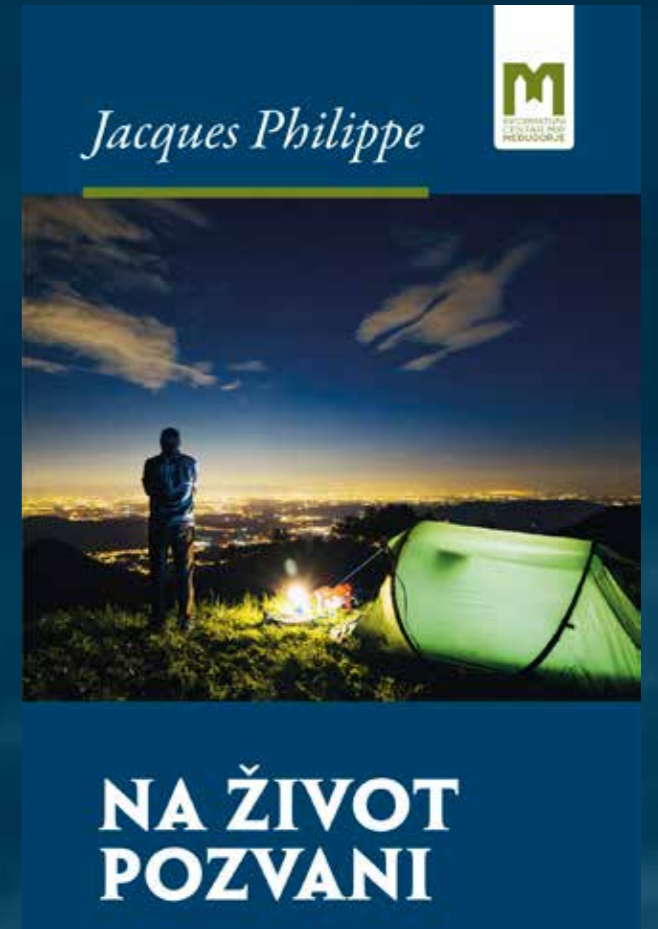
Što se dogodilo s više od 100 vidioca?

Neki od njih koji su se vratili svojim kućama i dalje su u apostolskim misijama, a najvažniji od njih pripadaju obitelji Bianchini, odnosno obitelji Marije Esperanze koja je osnovala Zakladu Betanija. Vidioci, posebice njezina obitelj, ljudi su s obiljem vjere, a zanimljivo je to da se Gospa iz Betanije ukazala obitelji kao ona Coromotska. Radi se o poruci pomirenja za spas obitelji, zato što Bog spašava svijet kroz obitelj. Stoga moramo biti branitelji obiteljskog života, kako je Bog zamislio, i svaki dan izgrađivati dom u kojem možemo gajiti i braniti obiteljske, biblijske i Crkvene vrijednosti. Ako uđete u djetetovo srce i evangelizirate ga, ono će kao odrasla osoba imati tu vjeru i braniti ono što je naučilo.

O čemu sanjate?

Sanjam da vidim slobodnu Venezuelu, da ponovno vidim svoju obitelj na okupu i sanjam da djeca iz Venezuele ne umiru od gladi. Posebno sanjam da svi mi budemo ujedinjena Venezuela kakva smo bili prije i da nitko nikad više ne umre od gladi. Amen.

Prevela:
Davorka Jurčević-Čerkez

Jacques Philippe

NA ŽIVOT POZVANI

Ljudski je život divna pustolovina. Usprkos bremenu patnje i razočaranja što ih sa sobom nosi, nudi nam razvitak svih naših sposobnosti za ljubav i radost. Zato nemojmo pokušavati programirati svoju sreću, nego učimo prepoznavati i prihvaćati pozive.

Knjigu možete naći u
Suvenirmici Informativnog
centra MIR Medugorje.

KAKVO TLO ŽELIŠ BITI?

PAULA TOMIĆ

HVALISANJE ISPRAZNOŠĆU

I baš kad mislimo da nas više ništa ne može iznenaditi, neka nova perverzija zla postavi novi hit na naslovnice medija. Strašno je za gledati kakve to uzore svijet stavlja na vrhove ljestvica. Već i vrapci znaju da kandidature za bilo koju filmsku nagradu nemaju kvalitetni filmovi, nego oni podobni: moraju širiti neku nastranu ideologiju, promicati kulturu tolerancije, smrti i nasilja. Tako je to i ovaj put kad se pred milione gledatelja stavlja kao uzor lik Jockera koji na križevu života nije odgovorio praštanjem i ljubavlju, nego mržnjom koja od njega stvara psihopatskog ubojicu, ali i nažalost model ponašanja. I onda se čudimo našim „splitskim Filipima“ koji pucačinom žele riješiti problem zla u svijetu. A kandidature za nagrade ne dobivaju najbolji glumci (a toliko je dobrih izvedbi), nego većinom uvijek isti – to jest oni koji i svojim medijskim zalaganjem promiču agende različitih lijevih i liberalnih orijentacija.

Ni glazbena industrija ne kaska za ovom filmskom. Bio mi je pravi šok

otkriti glazbu i videouratke glazbenice Billie Eilish, 17 godina koja je pomela ovogodišnju konkurenciju Grammyja osvojivši nagrade iz čak 4 kategorije: najbolji album, pjesma, pjesma godine i najbolji izvođač. Od samog njezinog izgleda koji je ukratko anti-dječiji, antiženstven, antinormalan za njezinu dob, pa do glazbenih videa koji su toliko psihodelično – darkersko – nastrano –perverzno urađeni, da se doista nakon gledanja od par minuta osjetiš tako prljavo i bolesno. Naravno, ukoliko si normalan!

Svijet očigledno više nije normalan, jer radije izabire tamu nego svjetlo. Smrt umjesto života! Ružnoću umjesto ljepote. Bolest umjesto zdravlja. I time se hvali!

GOSPINE RIJEČI

Gospa vidi, zna i ponavlja kako odgoj za trajne vrijednosti započinje odmalena, u obiteljima. I zato opet kazuje: *U obiteljima mora biti svetosti, jer dječice, za svijet nema budućnosti bez ljubavi i svetosti...* (usp. Gospina poruka 25. 1. 2020.) Svaka revolucija počinje u obitelji. I samo ljudi koji gledaju srcem znaju da se junaci i heroji rađaju već u obiteljima. To je

prepoznao i trener hrvatske rukometne reprezentacije Lino Červar koji se navijačima na dočeku rukometnaša nakon osvajanja srebrne medalje na Europskom prvenstvu i povratka iz Stockholma obratio ovim riječima: *Ova reprezentacija je pokazala mentalnu jakost, što je za nas iznimno važno. I nitko nam neće uzeti obitelj. Obitelj je sve. To je kolijevka života. Tu sve počinje. Politika, to nije borba za moć i vlast, nego traženje pomirenja, traženje kompromisa. Nama treba zajedništvo, kojega nemamo, ali ga trebamo svaki dan, svaki dan. Ova zemlja da bi imala budućnost treba poštivati univerzalne vrijednosti, a to su istina, pravednost i ljubav! To je to, to je to!* Nama se možda čini kako su to riječi koje već znamo. Jesu, ali koliko ih doista stavljamo u praksu? Koliko ih živimo? I Gospine poruke, kao i Božja Riječ, poslana su na zemlju da donose plod.

RIJEČI EVANĐELJA

I kako to da ta Riječ ne donosi ploda zbog kojeg je i poslana? Zašto nam se čini da tako slabo i polako napredujemo? Odgovor nalazimo u Isusovoj prisposobi o sijaču Mk 4,1-20. Tekst otkriva kako nije krivnja u sjemenu (Ri-

Nitko ne može reći: „Ja ću zauvijek biti dobro tlo!“ Nego to je izbor i odluka koja se čini iz trenutka u trenutak, iz dana u dan. Bog i Gospa svaki dan dolaze u naš život i žele nas povesti prema svetosti, prema punini života. Mi smo oni koji trebamo danas odlučiti, sutra odlučiti, prekосуtra odlučiti... – jesmo li na Božjoj strani ili na strani svijeta.

ječi) niti u sijaču (Isusu ili Gospi), nego u zemlji (u onima koji slušaju). Isus i Gospa govore svima, ali svatko od nas odgovara na vlastiti način na temelju nutarnjeg stanja svog srca.

Netko je cesta – oni koji su samo znatiželjni, čiji interes za stvarnom promjenom traje kratko. Nečije srce je kamenito tlo – to su oni čiji je entuzijazam površan, traže emocije, uzbudnja, da se osjećaju dobro. Netko je trnje – to su oni čije je srce podijeljeno između briga, napasti bogatstva, nereda u mislima. I na kraju tu su oni čije je srce poput dobre zemlje – njih karakterizira sposobnost slušanja i usvajanja, koje zatim donosi plodove. Ovih posljednjih je najmanje – kaže nam Isus, jer je teško pronaći dobru zemlju. Ali vidljiva je disproporcija malečnosti dobre zemlje i izobilja plodova. To je zato što Bog na naše malo „DA“ uvijek daje puno više. Od malo ribe i kruhova, ne samo da je nahranio mnoštvo nego je još ostalo viška. S Bogom se čaša uvijek prelijeva!

IZBOR ZA VJEČNOST

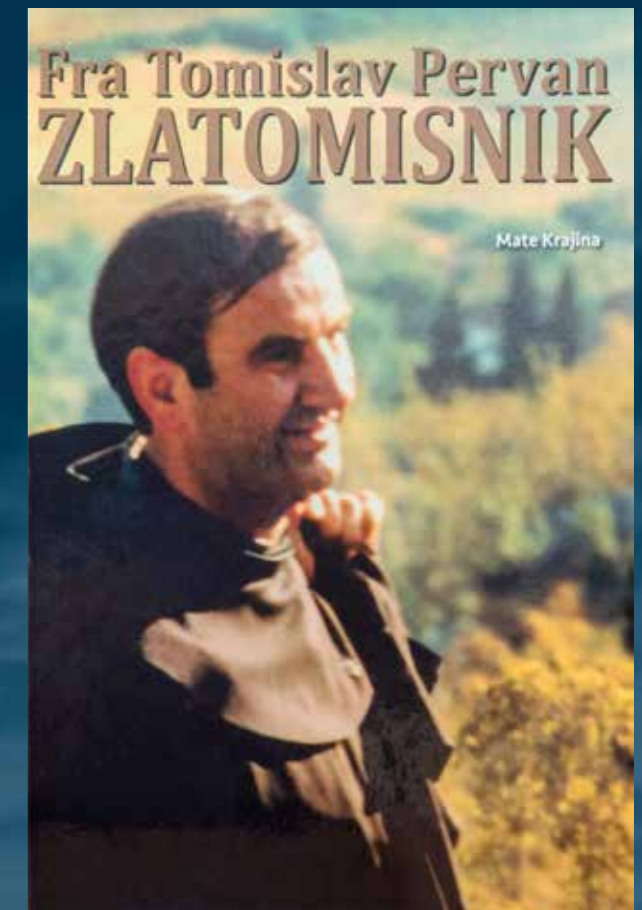
Isus i Gospa nas ovih dana pitaju: Kakvo tlo ti želiš biti? I to je odluka koja se ne čini jedanput zauvijek, nego je to izbor koji se čini svaki dan. Nitko ne može reći: „Ja ću zauvijek biti dobro tlo!“ Nego to je izbor i odluka koja se čini iz trenutka u trenutak, iz dana u dan. Bog i Gospa svaki dan dolaze u naš život i žele nas povesti prema svetosti, prema punini života.

Mi smo oni koji trebamo danas odlučiti, sutra odlučiti, prekосуtra odlučiti... – jesmo li na Božjoj strani ili na strani svijeta.

Svijet nam nudi svoju slavu. Koja je naizgled sjajna, zamamna... ali po plodovima vidimo kako obično oni koju su izabrali ovaj put na kraju završavaju u blatu, crnilu, devijacijama i izgubljenosti. Naprotiv, odluka za Božju slavu donosi puno manje glamura, često isključenost i posljednja mjesta. Ali, ako se pokažemo sluge dobre i vjerne, trebamo vjerovati kako ćemo na kraju puta čuti Isusov poziv: „Uđi u radost Gospodara svoga!“

Monografija o životu i radu fra Tomislava Pervana.

Knjiga ima 400 stranica. Donosi probrane fra Tomislavove tekstove, potom recenzije njegovih knjiga, bibliografiju, priloge i čestitke prijatelja i poznanika. Na koncu sjećanja iz osobnog albuma.

Dr. fra Tomislav Pervan dao je golem doprinos teološkom, intelektualnom i kulturnom obogaćenju Hercegovačke franjevačke provincije, a i cijele Crkve u Hrvata.

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Gospa vidi, zna i ponavlja kako odgoj za trajne vrijednosti započinje odmalena, u obiteljima. I zato opet kazuje: *U obiteljima mora biti svetosti, jer dječice, za svijet nema budućnosti bez ljubavi i svetosti...* (usp. Gospina poruka 25. 1. 2020.)

Što je to ljubav? Može li se ona opisati? S čim bismo je mogli usporediti? Kako izgleda? Ima li ona oči? Mogu li se dodirnuti njezine ruke, osjetiti njezin zagrljaj i sigurnost? A što ako nikada nisi doživio ljubav; ako nikada nisi imao prigodu upoznati njezin pravi smisao; ako nisi doživio radost da si rođen kao dar iz ljubavi oca i majke; ako si rođen kao neželjeno dijete; ako te tvoji rođeni odbace, a nisu te imali priliku ni upoznati; ako iznenada postaneš teret, a ni sam ne znaš što je to; ako od prvog dana budeš prepušten nekim drugim ljudima? I što onda? Ostaje li tad samo Božja milost ili?

**FRA ZVONKO
BENKOVIĆ**

NE ZNAM OD KUD BIH POČEO!?

Sve što bih danas trebao reći samo su neizmjerne riječi zahvale Bogu na svemu što imam. Čudnovato je sve bilo u mojem životu. Nisam toliko star, ali od prvoga udisaja mojih pluća bio sam prepušten Božjoj milosti i dobroti slučajnih prolaznika. Dijete sam slučajnog susreta mlade djevojke i jednog vojnika. Sreli su se u ratom opustošenom gradu. Ona je bila izgubljena, a on mladić željan dokazivanja i pozornosti. Zajedno su popili nekoliko kava i nakon intimnog odnosa ta mlada djevojka me je začela. Nije ni znala da je trudna. Bilo je to pred kraj rata. Mladićeva skupina vojnika

DIJETE IZ GOSPINA SELA

ubrzno se preselila na neko drugo bojište, a djevojka je ostala živjeti u nepoznatom gradiću.

Nekoliko mjeseci kasnije shvatila je da je trudna. U početku je odbijala to sebi priznati. Najprije je govorila da se samo malo više udebljala, da joj štitnjača nije dobra jer joj hormoni malo više divljaju, da je sigurna da joj se takva pogreške nije mogla dogoditi. Kad je postala svjesna svojeg drugog stanja, počela je razmišljati kako će ukloniti to nešto što joj raste u stomaku. Njezini roditelji nisu htjeli ništa čuti o tome. Smišljala je razne planove, ali nije imala novaca da se počisti. Pobjegla je od kuće i počela živjeti u napuštenom stanu u blizini kolodvora.

MILOST IZ MAJČINA SELA

Rodio sam se na opću sramotu. Nitko se nije radovao mome prvom plaču. Nakon poroda isti dan se išuljala iz bolnice. Nikada nije došla po mene.

Prvih par mjeseci živio sam u ratnoj bolnici. Bio sam prepušten čistoj dobroti. Medicinsko osoblje je brinulo o meni, a onda su me poslali u Majčino selo u Međugorje. Ne bih znao opisati kako sam se osjećao tih dana, ali danas, kad razmišljam o svemu, te dane proživljavam kao čistu Božju milost.

A o Majčinu selu mogu govoriti danima i opet se bojim kako bih mogao ispustiti nešto važno. To je jedan topli dom u kome žive djeca raznih uzrasta iz raznih dijelova Bosne i Hercegovine. Neki u selo dolaze jer nisu imali odgovarajuću roditeljsku skrb, adekvatnih uvjeta za život ili su bili ostavljeni kao i ja. Majčino selo je moj jedini dom. Tu je moja obitelj u kojoj sam prohodao svoje prve korake, progovorio prve riječi i doživio blizinu dragih ljudi. Tu sam osjetio da sam ljubljeno dijete Božje.

Moja majka se zove Tete – to je ujedno i riječ koju sam prvu izgovorio. Tete imaju u našim domovima ulogu odgojiteljice – majke. U svakoj kući imamo po dvije tete. One stalno žive s nama s tim da ponekad odu svojoj pravoj kući, ali tamo budu samo malo, pa se odmah nama vrate. Tete su uz nas dvadeset i četiri sata na dan i svaki dan, mjesec i godinu sve dok ne odrastemo i

postanemo punoljetni. Pomažu nam u svemu, od izgovaranja prvih riječi, naših prvih koraka, uspona, padova, do zajedničkih slavlja blagdana, imendana, rođendana, spremanja u školu, učenja i osposobljavanja za život. Potiču nas da rastemo u ljubavi, da osjetimo blizinu i da imamo nekoga tko nas voli bez obzira iz kakvih smo okolnosti došli. One nam, uz ostale dobre ljude, pomažu da postanemo ljudi.

SRETNO DIJETE

Ni slutio nisam da ću uspjeti u životu, iako nije bilo šanse da ne uspijem. Sad tek shvaćam koliko se ljudi skrbilo o nama, a na poseban način naš dobri fra Slavko Barbarić. On je duša našega Majčina sela. Kad ga se danas prisjetim, znam da mi je bilo dovoljno uhvatiti njegov osmijeh i znao sam kako će sve biti dobro. Često me je tješio riječima: „Ne boj se, drugi put će biti još bolje“. U mojim pokušajima i promašajima nije dopustio da klonem duhom. Stalno je poticao da idemo naprijed, da je život tek pred nama, da se ne bojimo velikih prepreka jer se sve svladavaju sitnim koracima, svakodnevnim molitvom i ustrajnim radom. To je i sam živio. Bilo mi je zanimljivo promatrati njegov pogled dok su građevinari gradili Majčino selo. Bio je vješt s ljudima, a naše kućice su se slagale poput kockica jedna za drugom.

Kada bih trebao opisati svoje djetinjstvo, mogao bih reći kako sam brzo narastao. Bio sam dobar učenik u osnovnoj i srednjoj školi. Nisam se htio isticati, ali sam se dobrim ponašanjem i učenjem htio zahvaliti našim fratrima, odgojiteljima i tetama što su dali sve od sebe da bismo uspjeli. Trebali su se i oni radovati, jer znam da im je bilo previše što su se morali susresti s našim teškim pričama. Nije im bilo lako. Odrastajući često sam mislio u sebi ako samo budem dobro učio, svi će mi u školi govoriti kako sam dobro odgojen, kako se moje tete lijepo brinu o meni, kako će o mojem Majčinu selu čuti i drugi ljudi. I zato sam se trudio.

Uz to volio sam razgovarati s našim tetama. Jednom sam pitao moju prvu Tetu smijem li je ponekad, samo ponekad zvati mama. Rekla je da mogu, ali pod jednim uvjetom. Da to ne bude svaki dan, nego samo u trenucima kad sam osobito sretan ili tužan. Uz to mi je rekla kako bih mogao Gospu zvati Mama – Majko, jer je ona posredovala svojom milošću da dobri ljudi izgrade naše Majčino selo.

Shvatio sam kako sam, unatoč nepoznavanju roditelja, sretno dijete. Imao sam sve: tete koje su me voljele; braću i sestre koji su živjeli sa mnom u kući i učinili moje djetinjstvo još ljepšim; medicinske sestre i logopede koji su se brinuli o nama da budemo zdravi i naučimo ispravno govoriti; dobre naše fratre koji su se brinuli da nam ništa ne nedostaje; a uz sve to imao sam predivan pogled na Podbrdo i našu Gospu. Jedne večeri dugo sam molio. Ne sjećam se jesam li taj dan bio sretan ili tužan, ali mi je na pamet došla ideja da ću od tog trenutka svaki dan moliti sedam Zdravo Marija na nakanu da me draga Gospa poveže s mamom i tatom. Osjetio sam neku posebnu milost i mir. Htio sam im nekako poručiti da ih volim, bez obzira što nisu imali prigodu upoznati me.

NEOČEKIVANI SUSRET

Prije pet tjedana završio sam studiji kao jedan od najboljih studenata u svojoj generaciji. Ne govorim Vam to da se hvalim, nego kao svjedočanstvo svima drugima da se u životu može uspjeti bez obzira na okolnosti u kojima se nađete. Nakon obrane moga završnog rada imali smo proslavu u našoj kući u Majčinu selu u kojoj sam živio sve do odlaska na studij. Na proslavu su došla sva moja braća i sestre i naše tete. Bio sam neopisivo sretan. Pred kraj slavlja pozvao me je naš fratar da mi nešto kaže. Vidio sam da je bio malo zburjen, ali nekako posebno sretan. Iz očiju sam mu mogao pročitati vedrinu. Pitao me je:

– I što ćeš sada?

– Ne znam! Malo ću nakon slavlja odmoriti, a onda ću na Podbrdo ići moliti krunicu. Moram se još jednom zahvaliti Gospi za svu milost koju mi je darovala.

– Danas nema odmora nakon ručka. Baš te je studiji ulijenio – s osmijehom je rekao.

– Ma, nije – pravdao sam se – samo se nekako neobično osjećam pa sam mislio da bi bilo bolje da se odmorim, da se emocije stišaju.

– Izgleda da i sam nešto slutiš?!

– Što to? – zburjeno sam ga upitao.

– Imaš posjetu – nekako je to izgovorio s posebnom toplinom.

– Ali svi moji su već tu – odgovorio sam na prvu.

– Baš svi?

– Pa tu su obje tete, braća, sestre, Vi. Nitko ne nedostaje.

– A na koju nakanu si molio svaku večer od svoje prve pričesti?

– Čekajte! Čekajte! Ne znam na što mislite?

– Na koju nakanu si svakodnevno molio sedam Zdravo Marija?

– Kako Vi to znate?

– Ne sjećaš se! Ti si mi to rekao.

– Kada?!

– Prvoga dana kada sam postao voditelj Majčina sela. Bio si još mali.

– I Vi se toga sjećate?

– Da.

– Što želite reći?

– Znaš li da ti je Gospa uslišala svaku Zdravo Mariju?!

– Ne razumijem! Kako?

– U gostinjskoj sobi čekaju te mama i tata.

Župa Međugorje pomaže misijama u Kongu

Župni ured Međugorje pokrenuo je djelo milosrđa za misije u Kongu gdje su više od 40 godina djelovali misionari: fra Ante Kutleša koji je sada u Međugorju i fra Filip Sučić koji je u Mostaru.

U misijama Mulebi i Kamini grade se ambulanta i rođilište, a u selima Mato i Kasolo područne crkve, potrebna je pomoć centru za

djecu sa posebnim potrebama te za neishranjenu djecu.

Iz međugorskog župnog ureda pozivaju da se odazovemo ovom djelu milosrđa i pomognemo potrebitima!

„Svoje priloge možete donijeti u župni ured u Međugorje, a fra Ante će ih dalje prosljediti za Kongo“, stoji u pozivu.

Međugorje i Hercegovina na Međunarodnom sajmu turizma FITUR

Međunarodni sajam turizma FITUR, koji se svake godine održava u sajamskom centru IFEMA u Madridu, postao je jedan od najvećih turističkih sajmova u Europi, a zahvaljujući izlagačima iz Hercegovine, koji na navedenom sajmu prezentiraju svoju turističku ponudu, i ove godine su uspješno predstavljene Međugorje i Hercegovina kao zanimljive hodočasničke i turističke destinacije.

Najvažniji dio sajma su forumi, paneli i sastanci. Imati prigodu razgovarati sa svim zainteresiranim posjetiteljima i potencijalnim partnerima o Međugorju i Hercegovini je uistinu jedno posebno iskustvo. Međugorje ali i Hercegovina, iako malena i relativno nepoznata regija, uvršteni su od strane „Lonely Planet“ u top 10 ljetnih destinacija.

SUSRET ZAJEDNICE „VJERA I SVJETLO“ U znaku Duha Svetoga

Zadnji susret zajednice Vjera i svjetlo, održan u subotu 18. 1. 2020., protekao je u znaku Duha Svetoga – u znaku goluba. Tako smo imali radionicu pravljenja ptice koju su djeca uz zaziv Duha svetoga prikazali na oltar. Oživjeli smo i evanđelje i u molitvi vjernika molili za sve prisutne i odsutne te bolesne članove. Fra Zvonko je u propovijedi i blagoslovu zazvao snagu Duha Svetoga posebno na sve roditelje da imaju snagu nositi svoje životne poteškoće. Bilo nas je dosta, neki novi članovi i novi prijatelji i bilo je baš lijepo vidjeti kako djeca uživaju u svakoj aktivnosti, molitvi i zalaganju. Slijedeći susret bit će u subotu 15. veljače 2020. u 15.00 sati u Majčinu selu. Dobro došli!

Gospina ukazanja Mirjani Dragičević Soldo

Gospina ukazanja Mirjani svakog drugog dana u mjesecu u zimskim danima konačno su malo manje posjećena, pa ostavljaju priliku i domaćim ljudima da na njima sudjeluju.

Tako je bilo i ovog 2.2.2020. Danima prije, ured informacija nije imao zabilješke o bilo kakvim posjetima hodočasnika. Međugorje je zbilja bilo pusto, da bi se od petka 31. siječnja ipak pokoja grupica hodočasnika počela prijavljivati. Vjerni hodočasnici i domaći ljudi okupili su se od ranih jutarnjih sati oko plavog križa gdje je započela molitva krunice prije samog trenutka ukazanja.

Gospina poruka preko Mirjane Dragičević Soldo 2. 2. 2020.

Draga djeco, po djelu odluke i ljubavi Božje ja sam izabrana da budem majka Boga i vaša majka. Ali i po mojoj volji i mojoj neizmjenjnoj ljubavi prema Nebeskome Ocu i mom potpunom povjerenju u Njega. Moje tijelo je bilo kalež Bogočovjeka. Bila sam u službi istine, ljubavi i spasenja. Kao što sam i sada tu među vama da vas, djeco moja, apostoli moje ljubavi, pozovem da budete nositelji istine, da vas pozovem da vi svojom voljom i ljubavlju prema mome Sinu širite Njegove riječi – riječi spasenja. Da svojim djelima pokažete svima onima koji nisu upoznali moga Sina, njegovu ljubav. Snagu ćete naći u Euharistiji, mome Sinu koji vas hrani svojim tijelom i jača svojom krvlju. Djeco moja, sklopite ruke i gledajte u križ u tišini. Na taj način crpите vjeru da biste je mogli prenositi, crpите istinu da biste mogli razlikovati, crpите ljubav da biste znali zaista ljubiti. Djeco moja, apostoli moje ljubavi, sklopите ruke, gledajte u križ, samo je u križu spasenje. Hvala vam!

Jacques Philippe

9 DANA ZA RADOST U MOLITVI

„Molitva nam pomaže sačuvati dimenziju besplatnosti. Smisao za besplatnost danas je veoma ugrožen jer se o svemu razmišlja u kategorijama isplativosti, učinkovitosti, dostignuća. Prava ljubav ne može se zatvoriti u kategoriju nečega korisnog. Čudesno je to, da kada naučimo biti s Bogom, naučili smo biti i s drugima.“

Knjigu možete naći u
Suvenirnici Informativnog
centra MIR Međugorje.

Medjugorski vodiči na hodočašću u Santiago de Compostela

Zahvalni na milosti koja nam je dana da budemo svjedoci ovako izvanrednom zahvatu Neba i milosti da budemo vodilja onima koji svojim hodom časte Boga, mi međugorski vodiči, dvije godine nakon stote obljetnice Gospinih ukazanja u Fatimi, u godini u kojoj papa Franjo proglašava hodočašća u Međugorju službenim, zahvalni za sve ove godine milosti, poslali smo na hodočašće iz župe sv. Jakova u Međugorju našem zaštitniku sv. Jakovu u Santiago.

U molitvi i zahvali smo združili ova dva svetišta i molili smo za zagovor za sve hodočasnike koje nam povjerava.

Molili smo da sve što radimo bude iz srca, sa željom da i mi budemo produžene Božje i Marijine ruke za

sve one koji traže Boga.

Zahvalni za svaki korak koji smo zajedno ovih godina prošli, molili smo da kao i djeci u Fatimi "Gospa svojim pomacima ruke raspe prema nama jako svjetlo koje će nam prodrijeti do najskrovitijih dijelova duše, pa da vidimo sebe u Bogu jasnije nego da se promatramo u najboljem ogledalu."

Naše hodočašće smo povjerali zagovoru Blažene Djevice Marije, Kraljice Mira, Gospe od krunice i molili smo za blagoslov za nas, naše obitelji i naše župe.

Na tom, za nas posebnom hodočašću smo bili od 13 do 17. prosinca. Posjetili smo crkvu sv. Ante u Lisabonu, svetište u Lisabonu i katedralu sv. Jakova u Santiagu.

Korizma

Korizma je vrijeme kad se sjećamo Kristove ljubavi s kojom trpi za nas.

Prilika je to da shvatimo kako trpljenje po sebi nije donijelo ni zaslužilo spasenje, nego ljubav kojom je Krist podnio svoju muku i svoj križ.

Kao što djela pomoći drugima postaju djelima milosrđa tek kad se čine radosno, ponizno, s ljubavlju i iz ljubavi, tako i pitanje križa postaje otkupiteljskom patnjom kad se križ nosi s ljubavlju.

Kristova opomena jeruzalemskim ženama da ne plaču nad njim nego nad sobom i svojim sinovima, kojima je potrebno obraćenje, odgovor je nama svima.

Mi ne slavimo korizmu niti se sjećamo muke Kristove da bismo oplakivali ono što je On pretrpio, nego da obnovimo svoju ljubav prema njemu.

Slavimo korizmu da dobijemo novi poticaj za rast u ljubavi, kako bismo mogli svoje križeve i svoje muke nositi s ljubavlju. Jer, bez ljubavi one ne će imati onu vrijednost koju trebaju imati.

A to bi bio pravi gubitak.

(fra Slavko Barbarić)

Udruga „Međugorje – Teo“ iz Italije

KONVOJI LJUBAVI

Fra Slavko je još davno shvatio kako posebnost međugorske duhovnosti proizlazi iz same Gospine biti odnosno: majčinstva. Majčinsku ljubav, koju Ona neprestano pokazuje i naglašava, karakterizira djelotvornost, praktičnost, briga, požrtvornost i sebedarje. Majka je osjetljiva za potrebe svoje djece i spremna je činiti i „nemoguće misije“ samo kako bi svome djetetu pomogla. Od samih početaka Međugorja svjedoci smo koliku snagu ima ova Gospina majčinska ljubav koja već tolike godine privlači duše željne mira i pravog smisla života. I Gospa im najčešće ovdje otkriva kako to postići: život za drugoga, pomoć drugome, osjetljivost za brata u potrebi... Srce obraćeno Gospinim majčinstvom počinje otkrivati kako je doista „Blaženije davati, nego primiti“ i kako je istinito ono evanđeosko: „Što god učiniste jednom od moje najmanje braće, meni učiniste!“

Prvo hodočašće 2013.

Potvrda djelotvornosti ove Gospine škole je i Udruga „Međugorje-Teo“ iz mjestača Foresto Sparso, blizu Bergama u Italiji. Nastali su sasvim slučajno, zapravo iz jedne tragedije. Naime, 22. studenog 2012. Mattea Freti (28 godina) pregažio je i usmrtio vlastiti kamion koji je parkirao na uzvisini ceste. Iza njega je ostao sinčić Andrea od 3 godine i supruga Federica. Bio je to ogroman šok i gubitak koji je pogodio i Matteove roditelje, oca Ermettea, majku Auroru i sestru Lauru. Nisu se mogli utješiti. Rodbina i prijatelji, u želji da im pomognu izaći iz te boli gubitka, organizirali su za njih hodočašće u Međugorje već 2. siječnja 2013. Bilo je to hodočašće organizirano nabr-

zaka na koje je krenulo njih trinaestoro sa samo jednom željom: ohrabriti Matteove roditelje i sestru.

Prepustili su sve slučaju, odnosno volji Nebeske Majke. Nakon dolaska u Međugorje, u uredu informacija dobili su potrebne orijentire, zatim su se svi ispovijedali i prisustvovali sv. misi. U propovijedi svećenika prvi put su čuli kako se spominje rad i djelo fra Slavka Barbarića. Sljedećeg dana otišli su na molitvu na Podbrdo i Križevac.

NASTANAK

Križevac je staza boli, smrti i uskrsnuća. I dok su molili križni put, blizu sedme postaje, Emma, jedna od hodočasnica koja im je bila poput duhovnog voditelja, predložila je da se dalje nastave penjati bosi. Upravo u tom trenutku dogodio se nešto neočekivano: na sedmoj postaji križnog puta (ISUS PADA 2.PUT POD KRIŽEM), na licima svih prisutnih mogla se vidjeti velika bol, ne samo zbog Mattea, nego i zbog intimnih i osobnih boli koje je svatko od njih nosio, koje su se sve nekako pomiješale u jednom

Konvoj kroz Bosnu

S. Sandra

Otac Ermette ljubi postaju

spoju tuge, straha i očaja. Svi zajedno su zagrlili tu brončanu postaju, i u zajedničkom plaču i oslobađajućim uzdasima ujedinili se u Kristovoj mucu koja je za plod imala Uskrsnuće Sina Božjega: i tu je rođena udruga „Međugorje – Teo“!

Matteov otac Ermette je zaostao za drugima i dok se sam bosonog oprezno spuštao niz stjenoviti put, instinktivno je osjetio neki unutarnji poticaj da se okrene. I kad je okrenuo glavu i pogledao nebo, na njemu

je vidio jasno ispisano ime svog sina Mattea između oblaka. Brzo je potražio mobitel kako bi uslikao taj nebeski prizor, ali ga nije našao jer ga je ostavio u hotelskoj sobi u slučaju da zatreba njegovoj supruzi Aurori koja je ostala tamo. Prizor koji je vidio natjerao ga je u jedan olakšavajući i oslobađajući plač iz srca, nakon kojega je potrčao dostići ostale i ispričati im ono što je vidio.

Ovaj događaj ostat će upisan u pamćenje svih onih koji su tada bili na Križevcu kao i spoznaja kako je Matteo odabrao Međugorje kao polazište za svoju misiju: pomaganje potrebitima!

PLODOVI

Ovo prvo hodočašće u Međugorje dovelo je do toga da se između svih prisutnih rodilo jedno pravo prijateljstvo i potreba za zajedničkim hodom radi rasta u duhovnosti, zajedništvu, molitvi i svjedočenju svima onima koji žele promijeniti svoj život. Tako se grupa sve više proširivala, svatko je davao svoj doprinos, polako su se obraćali i mijenjali, a realizacija svakog projekta, ispunjavala je radošću njihova srca snagom za nastaviti dalje.

Tako se polako formirala Udruga „Međugorje – Teo“, koju čine grupa prijatelja koji se trude, dan za danom rasti u Gospinoj školi: organizirati jedanput godišnje hodočašće u Međugorje, jedanput godišnje humanitarni konvoj u Hrvatsku i BiH, a u svojim župama animirati jedanput tjedno molitvene susrete i svetu misu.

HUMANITARNI RAD

Sudjelovanje u humanitarnim konvojima koji nose pomoć potrebitima u BiH dogodilo se preko susreta s Albertom Bonifaciom koji još od rata nastavlja s ovim poslanjem. Nakon što su nekoliko puta taj humanitarni put prešli s Albertom, već 8 godina po 2 puta godišnje, po vlastitoj „karti prijateljstava“ organiziraju „svoj humanitarni konvoj“ koji obuhvaća:

S. Zorku koja djeluje u kući za djecu s teškoćama sv. Rafael, blizu Solina u Hrvatskoj. Njoj ostavljaju hranu i higijenske potrepštine.

Zatim s. Sandru u Livnu. Njoj se ostavljaju potrepštine koja sestra dijeli siromašnim obiteljima koje pomaže.

U Međugorju se zaustavljaju u Majčinu selu, zajednici Cenacolo, Nensy, zajednici „Figli del Divin Amore“ i sirotištu s. Kornelije na Vionici. Zatim nastavljaju do oca Stephana koji živi u Lepenici.

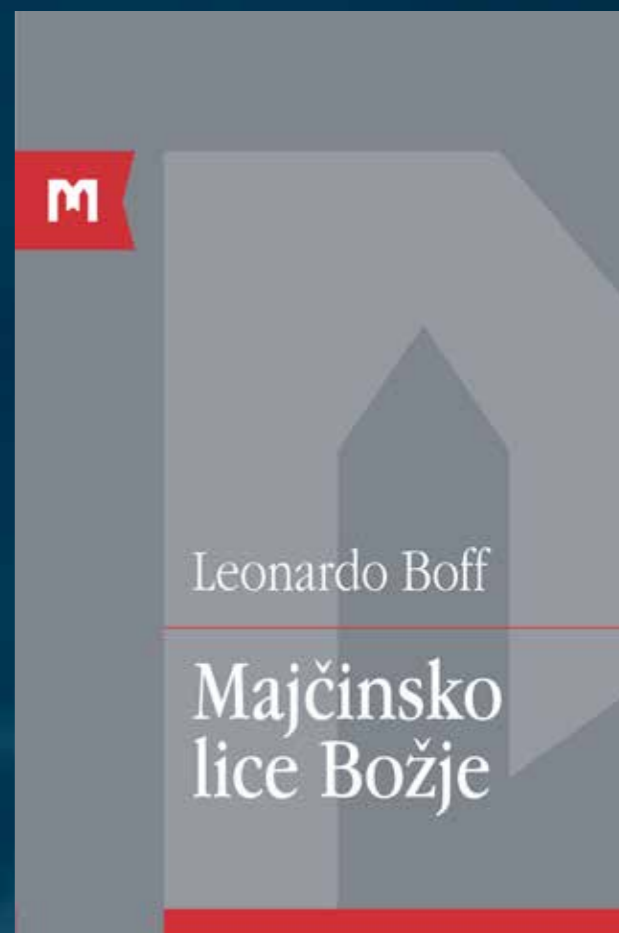
Slijedeća etapa je Vareš i s. Nives koja radi u školi sa tridesetak đaka. Nastavljaju put prema Sarajevu, a meta im je Međunarodno biskupijsko misionarsko sjemenište „Redemptoris Mater“ koje vodi vlč. Michele Capasso. Njemu ostavljaju pomoć za sjemenište i njegovih 18 sjemeništaraca.

Najteži dio puta je susret sa još uvijek teškim uvjetima života srednje Bosne – to lice života otkriva im Amela direktorica bolnice Drin u Fojnici. Njoj ostavljamo pelene, pokrivače, invalidska kolica i hranu te ostalo što treba. Ono što nahrani njihove duše jest osmijeh zahvalnosti nekog djeteta koji znaju primiti nakon jedne poklonjene nogometne lopte.

Zadnja postaja je Kuća Navještenja koju vode časne sestre Služavke malog Isusa, na Gromljaku. Preko sestara se upoznaju sa novim oblicima nepravde i siromaštva koje nastavlja raseljavati ljude širom svijeta.

Humanitarni konvoj obično završava ponovno u Međugorju, kad praznih kamiona, ali punog srca sudjeluju u molitvenom programu župe i ostalim molitvenim točkama na Podbrdu i Križevcu. Svaki put ono što dobiju u duši, bude im hrana i poticaj za organizirati opet novo hodočašće i opet novi humanitarni konvoj. Osjećaju kako im Matteo s neba šalje onu svoju upornost i srčanost koja im pomaže da sve svoje svakodnevne brige i križeve prolaze nošeni Gospinom majčinskom ljubavlju. S njom rade na tome da plodovi Međugorja postanu još veći i vidljiviji!

Privedila: Paula Tomić

Leonardo Boff

MAJČINSKO LICE BOŽJE

„U Mariji je ženskost dobila povijesnu vidljivost, našla eshatološku anticipaciju i postala simbol onoga, što će se dogoditi sa svime što je žensko, a što se na razne načine ostvaruje u svim ljudima.“

Knjigu možete naći u
Suvenirmici Informativnog
centra MIR Međugorje.

Mi koji smo odabrali poziv braka imamo i zadaću pronaći svoje poslanje u Crkvi prema onim talentima koje smo dobili. Talente i darove ne čuvamo za sebe jer i nisu naši. Gospodin nam je dao mnoge talente kako bismo njima pomogli rast Kraljevstva Božjeg dok smo ovdje na zemlji.

LJUBAV PREMA CRKVI

MIRTA MILETIĆ

KADA JE BLAŽENI ALOJZIJE ŠTEPINAC, 1951. DOŠAO U KRAŠIČKO SUŽANJSTVO, UPITALA GA JE NOVINARKA ŠTO ĆE U KRAŠIČU RADITI.

Blaženik joj je odgovorio kako će *raditi i trpjeti za Crkvu*. Devet godina Stepinac je doista svojim načinom života u Krašiću sudjelovao u izgradnji mističnog tijela Crkve. Umire u veljači 1960. godine s molitvom na usnama i potpuno miran da je za svoju Crkvu dao sve. Svoj život. Stoga nam je Stepinčevo koje slavimo u veljači poziv u preispitivanju vlastite ljubavi prema Crkvi.

Koja je moja i tvoja mjera ljubavi prema Crkvi? Što smo sve spremni dati za nju? Čega se odreći? Razumijemo li kako nam je Crkvu ostavio sam Gospodin? Isus nas nije htio spasiti izvan Crkve. U zajedništvu Crkve susrećemo Njega. Blaženi

Stepinac je često znao ponavljati: „Bijedni ovaj život rado dajem, kad bih mogao, dao bih i sto života, samo da živi Crkva Božja.“ A u jednom svome pismu objašnjava što podrazumijeva ljubav prema Crkvi. „Jer što ljubimo konačno ako ljubimo Crkvu? Ljubimo Oca nebeskog koji je Sina svoga poslao na svijet u slici djeteta da nas spasi. Ljubimo Duha Svetoga koji je saznao tijelo Kristovo u krilu Bogorodice... Ljubimo sve ljude jer tako nalaže Krist, glava Crkve... Ljubimo zapravo najviše sami sebe, jer ako nismo članovi Crkve, bilo stvarno bilo u želji, nema nam spasa ni života vječnoga.“

Mi koji smo odabrali poziv braka imamo i zadaću pronaći svoje poslanje u Crkvi prema onim talentima koje smo dobili. Talente i darove ne čuvamo za sebe jer i nisu naši.

Gospodin nam je dao mnoge talente kako bismo njima pomogli rast Kraljevstva Božjeg dok smo ovdje na zemlji. Susrećem mnoge laike koji nemaju taj osjećaj za Crkvu, niti misle da ih Crkva treba. Više Crkvu osjećaju kao servis. Ili samo svećenike i redovnike povezuju s pojmom Crkva. Ili nalaze mnoge propuste i grijehe članova Crkve, pa su zbog toga distancirani. Istina je, ponekad i trpimo od nekih članova Crkve, ali to je ona ljudska slabost koja je prisutna u svakom zajedništvu. Ono po čemu Crkva opstaje je njena Božanska narav. Crkva je Božja, Crkva je Isusova i niti jedna vrata paklena ne će je nadvladati. Ti i ja možemo doprinijeti ljepoti Crkve.

Donosim ovdje dva lijepa citata iz Katekizma Katoličke Crkve o pozivu laika: „Budući da im je Bog, kao svim

vjernicima, na temelju krštenja i potvrde stavio u dužnost apostolat, laici su obvezani, i na to imaju pravo, pojedinačno ili okupljeni u društvima, raditi na tome da svi ljudi po svojoj zemlji upoznaju i prihvate Božju poruku spasenja; ta je obveza još zahtjevnija ondje gdje ljudi mogu samo preko njih čuti Evanđelje i upoznati Krista. U crkvenim je zajednicama njihovo djelovanje toliko potrebno da bez njega apostolat pastira, većinom, ne može postići svoj potpuni učinak.“ (usp. Drugi vatikanski sabor, Lumen gentium, 33., **KKC 900**)

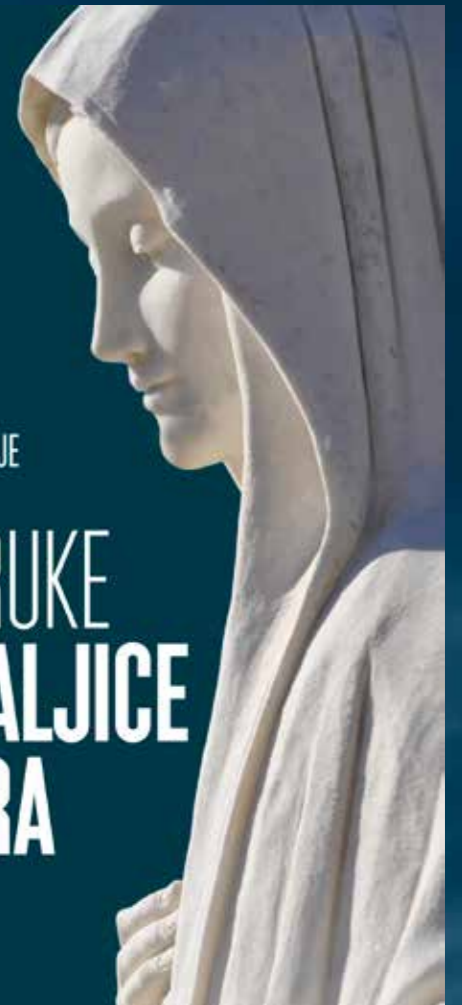
„Laicima je, po njihovu pozivu, svojstveno da teže za Kraljevstvom Božjim, baveći se vremenitim stvarima i uređujući ih po Bogu (...). Na njih dakle osobito spada da sve vremenite stvari, s kojima su tijesno povezani, tako rasvijetle i urede da se uvijek vrše po Kristu te napreduju i budu na slavu Stvoritelja i Otkupitelja.“ (Drugi vatikanski sabor, Lumen gentium, 31, **KKC 898**.)

Blaženi Alojzije Stepinac, poticaj nam je i putokaz kako se ljubi Crkva. Niti u njegovo vrijeme nisu svi jednako shvaćali ljubav prema Crkvi. Bilo je onih koji su se bojali i pokleknuli, onih koji su kao Pilat oprali ruke i onih koji su posumnjali u Crkvu. Bilo je i onih koji su ju izdali, okrenuli joj leđa. Stepinac ostaje čvrst do kraja.

Imao je priliku napustiti Crkvu, prodati ju za „par srebrnjaka“. Imao je i priliku otići iz Hrvatske i brinuti o svome zdravlju. On je radije izabrao domovinu i Crkvu. U svome vremenu, dao je snažno i nepokolebljivo svjedočanstvo za Krista. Molimo blaženika za veliku ljubav prema Crkvi. Molimo ga da nam ražari srca ako su ravnodušna, klonula i nezainteresirana za Crkvu.

MEDUGORJE

PORUKE KRALJICE MIRA

PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Medugorje.

ZASTO ISTOSPOLNI PAROVI NE MOGU UDOMLJAVATI ILI POSVAJATI DJECU

Nedavno je u hrvatskoj javnosti ponovno pokrenuto pitanje navodnog prava na udomljavanje ili posvajanje djece od strane istospolnih partnera. Svima nama koji već duže vrijeme pratimo strategije napada na brak i obitelj od strane promotora rodne ideologije i homoseksualnog lobija, ovo je već viđen scenarij u mnogim drugim državama. Najprije se jedan istospolni par prijavi za udomljavanje (ili posvajanje) djeteta, pa nakon što bude odbijen jer u zakonu zaista nigdje nema uporišta za njihov zahtjev, slijedi medijski pritisak, tužbe različitim razinama sudova i na kraju tužba pred sudom za ljudska prava u Strasburu.

KREŠIMIR
MILETIĆ

Uželi da se ova tema rasvijetli, kao i kompletna platforma navodnih argumenata i moralnih, etičkih i kojekakvih drugih pritisaka koji se na izrazito manipulativan način pokušavaju nametnuti u javnosti, odlučio sam ovaj prilog posvetiti upravo ovoj temi.

Među prvima na ovaj slučaj u Hrvatskoj reagirala je udruga „U ime

obitelji“ koja je izdala svoje priopćenje: „Prozivanje i vršenje pritiska na Centar za socijalnu skrb Zagreb od strane saborskog zastupnika SDP-a Stazića i homoseksualnog para, Ive Šegote i Mladena Kožića, koji prijete ravnateljici Centra kaznenim progonom jer nije donijela rješenje u njihovu korist – predstavlja nasrtaj na sustav socijalne skrbi u Hrvatskoj,

kako bi se zastrašivanjem i prisilom, mimo zakona, u pojedinačnom slučaju istospolnom paru dodijelila djeca.

U ime obitelji i ovom prilikom naglašava da su djeca bez roditeljske skrbi, ona djeca o kojima se brine država te im pronalazi dom – bilo kroz udomljavanje bilo kroz posvajanje – najranjiviji i najnezaštićeniji članovi našeg društva. „Strašna je

zamisao da se baš tu djecu iskorištava za nametanje LGBT ideologije ili političko razračunavanje.

Brojna istraživanja pokazuju da je u interesu djeteta da odrasta uz biološkog oca i majku, a ako to nije moguće, u zajednici ili formi provjerenе društvene skrbi koja, koliko god je moguće, imitira upravo zajednicu u kojoj dijete jedino dolazi na svijet, zajednicu žene i muškarca. U procesu udomljavanja i posvajanja djece centri za socijalnu skrb, državne i društvene institucije dužne su imati u centru svog odlučivanja – interese djeteta, ne potpadajući pod pritiske ni LGBT aktivista ni politike – poručuju iz „U ime obitelji“.

O čemu se ovdje zapravo radi, pojašnjava francuski rabin Gilles Bernheim, koji je kada je ova tema bila užarena u Francuskoj, u svojem radu *Homoseksualni brak, homoroditeljstvo i posvajanje: Ono što se često zaboravlja reći*, pojasnio:

Čuje se: „Homoseksualci su žrtve diskriminacije. Oni, kao i heteroseksualci, moraju imati pravo imati djecu.“

Zaboravlja se reći da ne postoji pravo na dijete, ni kod homoseksualaca ni kod heteroseksualaca. Nitko nema pravo imati dijete samo zato što želi imati dijete. Par koji želi imati dijete može se sjediniti da bi ga začeo. Par koji želi posvojiti dijete može pokrenuti potrebnu proceduru, ali nijedan od tih parova nema pravo na dijete koje želi, samo zato što ga želi. Dijete nije objekt prava nego subjekt prava.

Dijete se, naime, izgrađuje postajući različito, a to pretpostavlja da zna kome nalikuje. Dijete ima potrebu znati da je proizašlo iz ljubavi i sjedinjenja jednog muškarca – njegovog oca, i jedne žene – njegove majke, zahvaljujući spolnoj razlici koja postoji između njegovih roditelja.

Brojna istraživanja pokazuju da je u interesu djeteta da odrasta uz biološkog oca i majku, a ako to nije moguće, u zajednici ili formi provjerenе društvene skrbi koja, koliko god je moguće, imitira upravo zajednicu u kojoj dijete jedino dolazi na svijet, zajednicu žene i muškarca.

Govoriti o „pravu na dijete“ je neprihvatljiva instrumentalizacija.

Čuje se: „Najvažnija je ljubav. Homoseksualni par djetetu može dati mnogo ljubavi, katkada i više nego heteroseksualni par.“

Zaboravlja se reći da ljubav nije dovoljna. Jedna je stvar voljeti dijete, druga je stvar voljeti ga ljubavlju koja strukturira. Svesti roditeljske veze na afektivnu i edukativnu dimenziju značilo bi zanemariti činjenicu da je filijacija psihički vektor i da je ona temeljna za djetetov osjećaj identiteta. Sve emocije svijeta nisu dostatne da bi stvorile temeljne psihičke strukture koje odgovaraju djetetovoj potrebi da zna odakle dolazi.

Dijete se, naime, izgrađuje postajući različito, a to pretpostavlja da zna kome nalikuje. Dijete ima potrebu znati da je proizašlo iz ljubavi i sjedinjenja jednog muškarca – njegovog oca, i jedne žene – njegove majke, zahvaljujući spolnoj razlici koja postoji između njegovih roditelja. I posvojena djeca znaju da su proizašla iz ljubavi i želje svojih roditelja, iako ih oni nisu donijeli na svijet. Otac i majka djetetu ukazuju na njegovo rodoslovlje. Dijete treba jasno i suvislo rodoslovlje da bi se moglo pozicionirati kao pojedinac.

Čuje se: „Nekoliko tisuća djece čeka na posvajanje i bolje je za njih da ih posvoji homoseksualni par nego da ostanu u sirotištu.“

Zaboravlja se reći da posvojeno dijete više od bilo kojeg drugog treba oca i majku. Napušteno dijete proživjelo je dubok unutarnji lom. Napušteno dijete traži svoje parametre i želi naći ono što je izgubilo. U najdubljoj dubini, instinktivno, želi se naći što je bliže moguće temeljnoj ćeliji koja mu je dala život: ocu i majci. Posvojeno dijete mora se suočiti s dvostrukom traumom činjenice da je bilo napušteno i da ima dvostruki obiteljski identitet. Više od bilo kojeg drugog djeteta, ono treba jasnu biološku filijaciju. Posvajanje postoji da bi se djetetu dala obitelj, a ne obrnuto.”

Lako je primijetiti kako se pokušava manipulirati navodnim statusom žrtve homoseksualnih osoba, pokušavajući kod prosječnog i manje upućenog čovjeka izazvati zaštitnički osjećaj i potrebu da se krene ispravljati navodna nepravda koja im se nanosi. A istina je potpuno drugačija. U fokusu i središtu pažnje treba biti dijete i ono što je najbolje za to dijete. Svakako je za dijete najbolje okruženje koje pruža oba modela – majčinstva i očinstva – koji upravo u svojoj komplementarnosti i različitosti osiguravaju najbolje okruženje za razvoj osobnosti i identiteta kod djece. I otac i majka, svaki zasebno i zajedno, imaju neizmjerljivo važnu ulogu u formiranju ličnosti.

Zato je bespredmetno razmišljati o eksperimentima stavljanja djeteta u okruženje u kojem je unaprijed konstruiran deficit jednog od ova dva modela.

Ovome možemo nadodati i reakciju dr. sc. Mato Palića, profesora ustavnog prava na Pravnom fakultetu u Osijeku koji je na svom Facebook profilu komentirao slijedeće: „Mogu li osobe u životnom partnerstvu biti udomitelji? Ne mogu. Zašto? Zato što se taj pojam ne može

Svakako je za dijete najbolje okruženje koje pruža oba modela – majčinstva i očinstva – koji upravo u svojoj komplementarnosti i različitosti osiguravaju najbolje okruženje za razvoj osobnosti i identiteta kod djece. I otac i majka, svaki zasebno i zajedno, imaju neizmjerljivo važnu ulogu u formiranju ličnosti. Zato je bespredmetno razmišljati o eksperimentima stavljanja djeteta u okruženje u kojem je unaprijed konstruiran deficit jednog od ova dva modela.

podvesti pod pojam udomiteljske obitelji kako je on definiran u čl. 4. st. 1 Zakona o udomiteljstvu. Udomiteljska obitelj nije isto što i životno partnerstvo. To su različiti pojmovi“, objavio je.

U vremenima koja slijede tržit će se pojačana budnost na području zaštite braka i obitelji, temelja svakog društva. Zato se i od nas traži angažman na ovom području. Budimo promicatelji kulture života i promicanja obiteljskih vrijednosti. Želim Vam mir i dobro!

1, 6 MILIJUNA DJECE I JOŠ NIJE KRAJ...

Danas će 1 667 067 djece diljem svijeta primiti Marijine obroke u školi.

Zahvaljujući pomoći svih podupiratelja, čak 160 000 djece postalo je članom obitelji Marijinih obroka u zadnjih 6 mjeseci!

Obroci koji mijenjaju živote donose novu nadu u najsiromašnijim i najjudaljenijim mjestima svijeta, od ratom razorenog Južnog Sudana i Sirije, do planina Etiopije, džungli Mjanmara i pustinja sjeverne Kenije.

Djeca iz Osnovne škole Vidia samo su neka od 10 790 djece u 68 škola na Madagaskaru koja su u listopadu prošle godine po prvi put počela primiti Marijine obroke.

Biti pouzdan izvor hrane za zajednice kojima treba naša pomoć može biti skupo. U zemljama pogođenim sukobima i prirodnim katastrofama, lokalni poljoprivrednici često nisu u mogućnosti uzgojiti količinu hrane potrebnu za ovaj program prehrane u školama, stoga sastojci moraju biti uvezeni. Budući da Marijini obroci dopiru do sve većeg broja djece u teškim uvjetima, iznos kojim se jednom djetetu osigurava hranjivi dnevni obrok nešto je porastao.

Kako bi se omogućilo da jedno dijete prima jedan obrok u školi tijekom cijele školske godine potrebno je 35 KM – a jedna porcija Marijinih obroka košta samo 18 feninga. Kao štedljiva i jednostavna dobrotvorna organizacija, Marijini obroci nastoje održavati troškove niskima i ispuniti obvezu da od svake donacije najmanje 93% odlazi direktno u humanitarne aktivnosti. Svaki tanjur riže i graška, šalica kaše i zdjelica kukuruza i graha pomaže gladnom djetetu da što bolje iskoristi svoje obrazovanje, dajući mu nadu u bolju budućnost.

Ukoliko želite donirati svoj novčani prilog, donaciju u BiH možete uplatiti na račun: Predstavništvo strane nevladine organizacije „Mary's Meals International Organisation“ Pape Ivana Pavla II, 29 B, 88266 Međugorje, općina Čitluk. Broj žiro računa 3381207700022778, s naznakom svrhe „Donacija za Mary's Meals International“. Također pri uplati navedite svoje ime i adresu.

Marijini obroci obvezuju se potrošiti najmanje 93% od svake donacije izravno za humanitarne aktivnosti. To je moguće zato što većinu posla u organizaciji obavlja vojska predanih volontera – uključujući njih više od 80 000 samo u Malaviju.

Zahvaljujući svim podupirateljima, 1 667 067 djece sada prima Marijine obroke. Hranjivi obroci potiču djecu – koja bi u suprotnom izbivala iz škole zbog gladi i siromaštva – da dođu na nastavu te im osigurava energiju potrebnu za koncentraciju i učenje.

Kontakti: E-mail: Medjugorje@marysmeals.org, Tel. +387 36 655. Za više informacija o Marijinim obrocima posjetite ured Marijinih obroka u Međugorju na adresi Pape Ivana Pavla II, 29 B ili web stranicu <http://marysmeals.ba/>

Marijini obroci Hrvatska proslavili 10 godina i odlučili sponzorirati svoju šesnaestu kuhinju pod nazivom „Čudo, Hrvatska“

Krajem prošle godine Marijini obroci Hrvatska proslavili su 10 godina svog djelovanja u pružanju školskih obroka djeci u najsiromašnijim zemljama svijeta. Podupiratelji iz cijele Hrvatske okupili su se u Zagrebu u Auli magni na Hrvatskom Katoličkom Sveučilištu. Pred dupkom punu dvoranu s više od 500 prisutnih proslavu je otvorila Marija Husar Rimac, a tijekom večeri, uz nju, glazbom su okupljene zabavljali pjevači Klape Fjabula. Na proslavi je s dobročiniteljima bio i gost večeri, osnivač i izvršni direktor humanitarne organizacije Mary's Meals Magnus MacFarlane-Barrow sa suprugom Julie. Marijini obroci Hrvatska, zahvaljujući dobroti svojih donatora i podupiratelja su nakon proslave odlučili sponzorirati i šesnaestu školsku kuhinju u Zambiji pod nazivom „Čudo, Hrvatska“.

U Vatikanu predstavljena Nedjelja Božje riječi

Apostolskim pismom *Aperuit illis* papa Franjo u rujnu prošle godine uspostavio je Nedjelju Božje riječi, koja će biti prvi put proslavljena 26. siječnja ove godine.

Inicijativu je 17. siječnja na tiskovnoj konferenciji u Vatikanu predstavio predsjednik Papinskog vijeća za promicanje nove evangelizacije nadbiskup Rino Fisichella, istaknuvši kako je svrha ovog pothvata oživjeti odgovornost što je vjernici snose prema Svetom pismu, upoznavajući ga i prenoseći trajnim djelovanjem kako bi omogućili približiti svijetu smisao crkvenog života u različitim sredinama i uvjetima u kojima djeluju.

Središte obilježavanja ovogodišnje Nedjelje Riječi Božje bit će svečana misa, koju će 26. siječnja u bazilici sv. Petra u 10 sati predvoditi papa Franjo.

Kardinal Giovanni Battista Re novi je dekan Kardinalskoga zbora

Kardinal Giovanni Battista Re, naslovnik suburbikarne crkve u Sabini-Poggio Mirtetu, novi je dekan Kardinalskoga zbora. Tu je odluku kardinala iz reda biskupa papa Franjo odobrio 18. siječnja. Kardinal Re će istodobno preuzeti i naslov suburbikarne crkve u Ostiji. Osim toga, papa Franjo je 24. siječnja odobrio izbor pročelnika Kongregacije za Istočne Crkve kardinala Leonarda Sandrija na dužnost zamjenika dekana Kardinalskoga zbora.

Papa Franjo i irački predsjednik Salih o važnosti očuvanja prisutnosti kršćana u toj zemlji

Papa Franjo primio je 25. siječnja u audijenciju iračkog predsjednika Barhama Saliha koji se nakon toga susreo s državnim tajnikom Svete Stolice kardinalom Pietrom Parolinom i tajnikom za odnose s drugim državama nadbiskupom Paulom Richardom Gallagherom.

Tijekom srdačnih razgovora istaknuli su dobre bilateralne odnose, osvrnuli su se na aktualne izazove u Iraku, razgovarali o važnosti promicanja stabilnosti i o procesu obnove, zalažući se za put dijaloga i traženja odgovarajućih rješenja u korist građana, te za poštovanje nacionalnog suvereniteta.

U nastavku razgovora istaknuli su važnost očuvanja povijesne prisutnosti kršćana u toj zemlji čiji su oni integralni dio, te daju značajan doprinos obnovi društvenog tkiva. Napomenuli su da kršćanima treba jamčiti sigurnost

i mjesto u budućnosti Iraka. Na kraju su se osvrnuli i na različite sukobe i teške humanitarne krize koje pogađaju i druge zemlje u okruženju, ističući važnost napora koji su učinjeni uz pomoć međunarodne zajednice, kako bi se ponovo uspostavilo povjerenje i miran suživot.

Kardinal Rai o planu američkoga predsjednika za mir na Bliskom istoku

Antiohijski maronitski patrijarh kardinal Bechara Boutros Rai ocijenio je plan američkoga predsjednika Donalda Trumpa za rješavanje izraelsko-palestinskoga sukoba „znakom mržnje, rata i represije“.

Trumpov plan prijete zatiranjem Svete Zemlje, u kojoj je rođen Isus Krist, upozorio je patrijarh i pozvao na još intenzivniju molitvu za Svetu Zemlju u kojoj „zajedno žive Židovi, kršćani i muslimani, kako je to Bog i želio“. Ona neće podnijeti političku odluku o kojoj govori Trump, poručio je patrijarh Rai i pozvao na molitvu da Gospodin „spasi narode od mogućih novih patnji koje bi im nanio taj američki plan“, jer nema mira dok „vlada nepravda i bahatost“.

Trumpov plan za Bliski istok uključuje dvije neovisne države, Izrael i Palestinu – uz neovisnu državu Izrael s glavnim gradom Jeruzalemom, predviđa priznanje neovisne

palestinske države. Palestina bi obuhvaćala većinu teritorija Zapadne obale i Pojasa Gaze, palestinske četvrti u istočnom Jeruzalemu, gdje bi bila smještena palestinska prijestolnica, i dio južnog Izraela uz granicu s Egiptom. Osim toga, Palestincima je obećana financijska potpora u iznosu od 50 milijardi dolara, kao i milijun radnih mjesta.

S druge strane, Izrael je dobio Jeruzalem kao nepodijeljenu prijestolnicu, zajedno s kontrolom sigurnosti u regiji, a Palestina bi morala priznati Izrael kao židovsku državu, uz razoružavanje Hamasa i drugih terorističkih skupina u Pojasu Gaze, te ne bi imala svoju vojsku, već samo policiju. Izrael bi vjerojatno mogao pripojiti većinu naselja koja su izgradili na palestinskom teritoriju nakon rata na Zapadnoj obali, 1967. godine jer, prema Trumpovu planu, ni Palestinci ni Izraelci ne bi morali napustiti svoj dom.

Kardinal Barbarin oslobođen optužbi

Žalbeni sud u Lyonu oslobodio je u četvrtak 30. siječnja kardinala Philippea Barbarina optužbi za zataškavanje zlodjela spolnog zlostavljanja maloljetnika na području Lyonske nadbiskupije.

U ožujku prošle godine kardinal je osuđen na šest mjeseci uvjetne kazne, pod optužbom da je u razdoblju od srpnja 2014. do lipnja 2015. godine zataškavao prijave protiv jednog bivšeg francuskog svećenika koji je tijekom '70-ih i '80-ih godina prošlog stoljeća, kao kapelan izviđačke skupine, spolno zlostavljao nekoliko desetaka maloljetnika.

Oslobođeni 69-godišnji kardinal najviši je službenik Katoličke Crkve u Francuskoj optužen za sudioništvo u skandalu spolnog zlostavljanja maloljetnika. Kako prenose informativne agencije, kardinal Barbarin je cijelo vrijeme odbacivao optužbe te je zbog toga na prošlogodišnju prvostupanjsku presudu podnio žalbu.

Priopćenje Vijeća biskupskih konferencija zemalja Europske unije u povodu izlaska Velike Britanije iz EU

„Premda smo tužni, kao Katolička Crkva koja se zalaže za slobodu mišljenja i demokraciju, poštujemo želju britanskih građana izraženu na referendumu godine 2016.“, ističe se u priopćenju. Vijeće ocjenjuje da je izlazak Velike Britanije iz Europske unije prilika za novi elan u Europi, prigoda da se stvori nova dinamika među europskim narodima i ojača osjećaj europskoga zajedništva. Premda Velika Britanija više ne pripada EU, i dalje je dio Europe. Stoga je od odlučujućega značenja međusobno njegovati dobre odnose, ističu europski biskupi. Biskupska konferencija Velike Britanije ostaje u Vijeću biskupskih konferencija zemalja Europske unije kao promatrač.

U 2019. više od tisuće protukršćanskih izgređa u Francuskoj

Prema podacima Ministarstva unutarnjih poslova godine 2019. u Francuskoj je zabilježen znatan porast rasističkih i ksenofobnih napada. U izvještaju se navodi da su u Francuskoj protekle godine bila 1052 protukršćanska izgređa, stabilan broj u odnosu na godinu dana prije. Antisemitskih izgređa bilo je 687, ili 27 posto više nego u 2018. Relativno je niski broj antimuslimanskih napada

– 154 slučaja, no i taj je broj za 35 posto veći nego u 2018. Policija ističe da su osim napada u statistiku uključene i prijetnje. Dok je među antisemitskim izgređima bilo i napada na osobe, u protukršćanskim i protumuslimanskim riječ je o uništavanju imovine. Najveći je porast protekle godine u Francuskoj zabilježen među rasističkim i ksenofobnim činima – 1142, dok ih je godine 2018. bilo 496.

Gonzalo Aemilius novi Papin osobni tajnik

Papa Franjo imenovao je svojim osobnim tajnikom urugvajskog svećenika, doktora teologije, Gonzala Aemiliusa koji će naslijediti argentinskog svećenika, oca Fabiana Pedacchia koji je bio Papin osobni tajnik od 2013. do 2019. godine, te se u prosincu prošle godine vratio na službu u Kongregaciji za biskupe. Papa oca Aemiliusa poznaje od 2006. godine kada je kao nadbiskup Buenos Airesa čuo za njegov rad s mladima

na ulici i nakon toga razgovarao s njim. Otac Aemilius dolazi iz bogate obitelji iz Motevidea, jedna mu je baka bila Židovka, roditelji nevjernici, a sam se obratio u vrijeme gimnazijskih dana kada ga se dojmio osmjeh i radost na licima nekih svećenika koji su unatoč prijetnjama smrću pomagali mladima na ulici. Odlučio je postati svećenik i posvetiti svoj život siromašnim i napuštenim mladima.

CELIBAT

POSLJEDNJA TRANSCENDENTNA UTVRDA KOJU ŽELE SRUŠITI

Foto: Arhiv JCM

Ta polarizacija predstavlja za Crkvu opasnost te istodobno potkopava primat rimske Crkve. Sve te činjenice očituju kako još uvijek nije u „vjerničkom osjetilu naroda Božjega“ zacijelila psihička trauma izazvana odstupanjem pape Benedikta s Petrove stolice početkom 2013. Vjernici pak imaju pravo na jasni teološki sud glede koegzistencije aktualnog Pape i njegova umirovljenog, *emeritiranog* prethodnika. Taj izvanredni događaj, da naime papa kao vrhovna glava biskupskog kolegija i vidljive Crkve, koje je nevidljiva glava sam Krist, napušta prije svoje smrti *Petrovu stolicu* koja mu je doživotno dodijeljena, nikada se ne može do kraja shvatiti svjetovnim kriterijima u smislu starošću uvjetovana prava na umirovljenje ili u smislu popularne želje promijeniti osobu vlastitoga „šefa“. Ako je točno da crkveno pravo predviđa tu mogućnost (can. 332 par.2), zasada manjkaju i detaljne odredbe kao i konkretna iskustva da bi se opisao status takve osobe te kako se na najbolji mogući način takvo stanje dade provesti u praksu na dobro Crkve.

U svijetu politike uobičajene su među protivnicima međusobne borbe za vlast i moć. Čim je protivnik svladan i uklonjen, „karavana“ ide dalje kao da se ništa nije dogodilo. Isus veli, tako ne smije biti među njegovim učenicima, jer su u Crkvi Božjoj svi braća. Samo je i jedino Bog naš Otac. Njegov Sin Isus Krist, utjelovljena Božja Riječ (Iv 1,14-18). Učitelj je svih ljudi (Mt 23,10). Biskupi i svećenici na temelju sakramenta reda sluge su Crkve koje je izabrao Duh Sveti (Dj 20,28). Oni vode Božju Crkvu u ime i autoritetom samoga Krista. On govori kroz njihova usta kao božanski Učitelj i Navjestitelj (1 Sol 2,13). On posvećuje vjernike

preko njih kroz sakramente. I napokon, Krist je „čuvar i pastir vaših duša“ (1 Pt 2,25), on se brine oko duševnog spasenja ljudi pozivajući svećenike i biskupe u svoju Crkvu da budu njihovi i njegovi pastiri (1 Pt 5,2sl.; Dj 20,28). Rimski biskup obnaša službu svetoga Petra koga je sam Isus, Gospodar Crkve, pozvao i dao mu zadaću da bude sveopći pastir. Jasno, i biskupi su međusobno braća, makar su članovi biskupskog kolegija te su ujedinjeni pod autoritetom samoga Pape (LG, 23).

Živuci „bivši“ papa bratski je povezan sa svim biskupima te podliježe učiteljstvu i jurisdikciji postojećeg Pape. To nikako ne isključuje da njegova riječ ima još uvijek moć i težinu u Crkvi na temelju njegove teološke i duhovne kompetentnosti i kao biskup, a i kao bivši papa. Odnos svakoga umirovljenog biskupa prema svomu nasljedniku mora biti obilježen duhom bratstva. Želja za svjetovnim prestižem i političkim igrama moći otrov je u tijelu Crkve, Kristovu Tijelu. *A fortiori* vrijedi to za još delikatniji odnos službujućeg pape u odnosu na prethodnika koji se odrekao obnašanja Petrove službe te svih povlastica papinskoga primata, zbog čega on sa sigurnošću više nije „pravi“ papa.

ZAJEDNIČKA FRONTA NUTARNJIH I VANJSKIH NEPRIJATELJA CRKVE“

Ono što pogotovo iznenađuje jest činjenica da se oni crkveni neprijatelji iz redova liberalnoga i marksističkoga neopoganstva udružuju s unutarcrkvenim sekularizmom, opsjednutim željom pretvoriti Crkvu Božju u sveopću humanitarnu aktivnu organizaciju.

Bojovni ateist Eugenio Scalfari prsi se svojim prijateljstvom s papom Franjom. **Obuzet zajedničkom idejom jedinstvene, planetarne religije ljudskoga podrijetla (bez Trojstva i Utjelovljenja) nudi Papi svoju suradnju. Ideja nekakve zajedničke „pučke fronte“ vjernika i nevjernika potpiruje se i promiče protiv onih koje Scalfari vidi kao neprijatelje i protivnike u redovima kardinala i biskupa te (desnokonzervativnih) katolika.** Nalazi on istomišljenike među onima koji pripadaju krugu onih koji se smatraju dijelom tzv. „Bergogliove Garde“. Ta mreža lijevih populista, tjerani pukom žudnjom za moći, izokreće Papinu *potestas illimitata* u nekakvu *potestas illimitata et absoluta*. U tom se zrcali očiti voluntarizam.

Prema njihovu zreniku sve je dobro i istinito jer tako to hoće Papa, a ne zato što Papa nešto kaže ili čini. Oni protuslove Drugom vatikanskom saboru koji priznaje kako je učiteljstvo u službi Objave, „ne naučavajući ništa drugo osim onoga što je predano, jer ono božanskim

nalogom i uz pomoć Duha Svetoga punim počitanjem sluša... Apostoli su, dakako poslije Gospodinova uzašašća, ono što on bijaše govorio i činio, predali s onim punim razumijevanjem, koje su sami – upućeni slavним događajima u svezi s Kristom te poučeni svjetlom Duha istine – uživali“ (Dei Verbum 19). I tako oni sami sebe prokazuju demonskim protivnicima papinstva, dogmatski definirana u nauku Prvoga i Drugoga vatikanskoga sabora.

Ako je već između Isusa i njegovih učenika vladalo načelo ne servilnosti, nego služenja i kriterij prijateljstva (Iv 15,15), kako je moguće da je odnos između Pape i braće u biskupskoj službi opečaten servilnim, podložničkim oportunizmom i slijepim, iracionalnim poslušom, onkraj jedinstva vjere i razuma, imanentnih katoličkoj teologiji? Sukladno liberalno-marksističkom nazoru Papa bi bio na „visini zadaće“ i vremena u kome živi kad bi do kraja provodio bezočnu agendu krajnje ljevice te promicao duh jedinstva lišen bilo kakve transcendencije, bez Boga i bez povijesnoga posredovanja Isusa Krista, jedinoga posrednika između Boga i ljudi (1Tim 2,5).

Medijska gospoda i moguli, gospodari i manipulatori javnim mišljenjem te ideolozi ovoga svijeta (*Civitas terrena*) zlorabe svoju moć kad se ne obaziru ili preziru naravni moralni zakon i Božje zapovijedi. Opetovano prisvajaju sebi Božje mjesto i pretvaraju se u demone u ljudskoj odjeći. Gdje se pak Bog priznaje kao jedini Gospodar, tu vladaju milost i život, sloboda i ljubav. U Božjem kraljevstvu Isusove riječi vrijede kao načelo: „Ne smije tako biti među vama! Naprotiv, tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude poslužitelj! I tko hoće da među vama bude prvi, neka bude

svima sluga. Jer ni Sin Čovječji nije došao da bude služan, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge!" (Mk 10,43-45).

Sakramentalni red (biskup, svećenik i đakon) ostaje trajno valjan i djelatan, s njime i odgovornost za nauk Crkve i njezinu pastoralnu misiju. Stari protivnici Josepha Ratzingera (kao pročelnika Kongregacija ali i pape) nemaju pravo proglasiti protiv njega „damnatio memoriae“, utoliko manje što se većina njih razlikuje od njegovih svojstava crkvenog učitelja zastrašujućim teološkim i filozofskim diletantizmom. Prilog Benedikta XVI. knjizi kardinala Saraha mogu kao čin opozicije spram pape Franje diskreditirati samo oni koji zamjenjuju Crkvu Božju s neakvom ideološko-političkom organizacijom. Ne žele shvatiti da otajstva vjere mogu shvatiti samo oni koji imaju Duha Božjega, a ne i duha ovoga svijeta. „Naravan čovjek ne prima što je od Duha Božjega. Njemu je to ludost“ (1Kor 2,14).

U početku čak ni sami apostoli nisu mogli shvatiti kako ima ljudi koji su spremni dragovoljno se odreći ženidbe zbog kraljevstva nebeskoga. Isus poručuje: „Tko može shvatiti, neka shvati“ (Mt 19,12). Potom im je Isus objasnio: „Zaista, kažem vam, nema ga tko bi ostavio kuću, ili ženu, ili braću, ili roditelje, ili djecu poradi kraljevstva Božjega, a da ne bi primio stotruko već u ovom vremenu, i u budućem životu vječni.“ (Lk 18,29-30; Mt 19,29)

Tvrđnja kako je Benedikt nekakav potajni protivnik postojećega Pape te kako je (pri)stajanje u obranu sakramentalnoga svećeništva i celibata dio politike opstrukcije protiv očekivanoga postsinodalnog dokumenta *Amazonске sinode*, može uspijevati samo na plodnu bunjištu teološke ignorancije. Nitko ne opovrgava tu fiksnu ideju bolje i briljantnije od samoga pape Franje.

Naime, u predgovoru zbornika o sakramentu svećeničkog reda, u povodu 65. obljetnice svećeništva Josepha Ratzingera, piše godine 2016. papa Franjo: *Svaki put kad čitam djela Josepha Ratzingera/ Benedikta XVI., biva mi jasno da je on svoju teologiju izučio na koljenima te da je još uvijek uči na koljenima: Na koljenima, jer je očito kako je on ne samo vrstan teolog i učitelj vjere, nego i osoba koja zbiljski vjeruje i zbilja moli. Vidi se da je on osoba koja utjelovljuje u sebi svetost, osoba mira, Božji čovjek.* I nakon što je

odbacio karikaturu svećenika kao funkcionara i eksperta u nekakvoj Crkvi, nalik nevladinoj organizaciji, iznovice podvlači papa Franjo izvanredni položaj Josepha Ratzingera kao teologa na Petrovoj Stolici sljedećim riječima: *Kao što je kardinal Gerhard Ludwig Müller na mjerodavan način istaknuo, teološko djelo Josepha Ratzingera a potom Benedikta XVI. svrstava se među velike teologe na Petrovoj Stolici, kakav je primjerice papa Lav Veliki, svetac i crkveni naučitelj... Pod tim vidikom te uzimajući u obzir mišljenje pročelnika Zbora za nauk vjere htio bih dodati da nam upravo danas, kao 'papa emeritus', na zoran način očitava jednu od svojih najvećih lekcija i predavanja 'teologije na koljenima'“.*

„SVEĆENIK POVEZAN S KRISTOM NIJE NIKAKAV FUNKCIONAR“
Prilog Benedikta XVI. u knjizi kardinala Saraha tvori i nudi hermeneutičko, kristološko-pneumatološko produbljenje jedinstva Staroga i Novoga zavjeta, jedinstva koje počiva na samoj božanskoj objavi i povijesti. Nudi nam i pomoć kako bi se nadišla teološka i duhovna kriza svećeničkoga staleža u našem vremenu, komu pripada „trajno značajnija zadaća... na području obnove Crkve Kri-

...POLARIZACIJA PREDSTAVLJA ZA CRKVU OPASNOST TE ISTODOBNO POTKOPAVA PRIMAT RIMSKE CRKVE. SVE TE ČINJENICE OČITUJU KAKO JOŠ UVIJEK NIJE U „VJERNIČKOM OSJETILU NARODA BOŽJEGA“ ZACIJELILA PSIHIČKA TRAUMA IZAZVANA Odstupanjem pape Benedikta s Petrove stolice početkom 2013. Vjernici pak imaju pravo na jasni teološki sud glede koegzistencije aktualnog pape i njegova umirovljenog, emeritiranog prethodnika.

stove“ (PO,1). Svećenik nije nikakav funkcionar u nekom poduzeću koji bi nudio religijske ili socijalne usluge. Isto tako nije on eksponent, zastupnik nekakve autonomne zajednice koja bi pred Bogom tražila od Boga svoja vlastita prava, jer „svaki dobri dar i svaki savršeni poklon... dolazi odozgor, od Oca svjetilila“ (Jk 1,17). Svetim redom on se naprotiv suobličuje Isusu Kristu, Velikom Svećeniku i Posredniku Novoga zavjeta, božanskom Učitelju te Dobrom Pastiru koji daje vlastiti život za ovce Božjega stada (LG, 29; PO, 2).

Iz te suobličnosti, *conformitas cum Christo*, slijedi činjenica kako životu u celibatu samoga Gospodina Isusa Krista najbolje odgovara i životni stil sakramentalnog svećeništva u beženstvu. Sam je Isus govorio o učenicima koji žive u uzdržljivosti te koji se slobodnom odlukom odriču ženidbe i vlastite obitelji kao onima koji svjedoče buduće kraljevstvo te rade na spasenju ljudi (Mt 19,12; 1 Kor 7,32). Celibat nije kategorički postulat same naravi svećeništva, ali na najintimniji način odgovara biti tog sakramenta, jer re-prezentira Krista, Glavu Crkve, autoritetom koji vuče korijen iz naloga i Bogu posvećena životnoga stila (usp. PO, 16).

S toga razloga dispense od obveze celibata, koje imamo u raznim oblicima u Zapadnoj ili Istočnoj Crkvi, predstav-

ljaju iznimke, a ne pravilo svećeničkoga celibata. Crkva načelno treba smjerati prema neoženjenim svećenicima. Ishodeći iz biblijskih korijena te slijedeći obvezu uzdržavanja od braka za oženjene klerike vremenom je postalo praksom posvećivati za biskupe, svećenike i đakone iz kruga kandidata samo one koji su od samoga početka dali obećanje živjeti u beženstvu.

U Istočnoj Crkvi dogodio se otklon i lom s tradicijom rane Crkve – zacijelo ne prema njezinu uzoru – na Drugoj trulanskoj sinodi (691./692.) koja se – znakovito – odvijala u carskoj palači, a ne u nekoj crkvi, na kojoj je dopušteno klericima, svećenicima i đakonima živjeti u braku. U latinskoj Crkvi zaredivani su odsele samo neože-

njeni muškarci koji su prethodno dali obećanje živjeti u beženstvu. U istočnim crkvama dopušteno je oženjenim klericima, ali ne i biskupima, ostati u braku pod pretpostavkom da se prije slavljenja božanske liturgije neko vrijeme uzdržavaju od bračnih čina, ali nije dopuštena ponovna ženidba nakon smrti supruge.

Ta odredba vrijedi i za one klerike u Katoličkoj Crkvi koji su dobili oprost od obveze celibata (LG, 29). Katolička Crkva prihvaća tu praksu Istočne Crkve u Crkvama koje su u zajedništvu s Rimom zbog većega dobra jedinstva, a od vremena Pija XII. te što se tiče anglikanaca od vremena Benedikta XVI. dopušta onim duhovnim osobama koje se vraćaju iz drugih kršćanskih vjeroispovijedi u puno zajedništvo Crkve a već su oženjeni, da ostanu u braku, ako se žele zarediti za svećenike.

NAPAD NA SAKRAMENTALNO SVEĆENIŠTVO
Glatko dokidanje svećeničkoga celibata prema uzoru na protestantske i anglikanske zajednice 16. stoljeća bio bi, ukrajno, napad na narav svećeništva te čin prijezira spram cjelokupne katoličke tradicije. Tko želi preuzeti odgovornost pred Bogom i njegovom svetom Crkvom za katastrofalne posljedice za duhovnost i teologiju katoličkoga svećeništva? Milijuni svećenika od ustanovljenja Crkve osjećali bi se u dnu duše povrijeđeni tvrdnjom da je njihova egzistencijalna žrtva za kraljevstvo Božje i Crkvu utemeljena samo na vanjskoj, pravnoj disciplini i uredbi, koja nema nikakve veze sa svećeništvom ni s beženstvom zbog kraljevstva Božjega. Manjak svećenika u nekoć kršćanskim zemljama Zapada (brojem i kvalitetom) ne počiva na

manjku zvanja s Božje strane, nego na manjku našega života iz evanđelja Isusa Krista, Sina Božjega i Spasitelja svega svijeta.

Svjedoci smo ne samo žučljive diskusije o celibatu, nego i zagrižene rovovske bitke protiv celibata i sakramentalnog svećeništva. Protestantski reformatori 16. stoljeća smatrali su crkvene službe pukim religiozним funkcijama unutar kršćanske zajednice, te su time sve službe lišili sakramentalnog karaktera. Nije li više svećenički red nutarnje suobličavanje s Kristom, božanskim Učiteljem i Dobrim pastišrom te Velikom svećenikom Novoga zavjeta, otpada i razumijevanje za nutarnje, intimno povezivanje s celibatom zbog kraljevstva Božjega, ukorijenjena u samom Evanđelju (Mt 19,12; 1 Kor 7,32).

Slijedeći polemiku protestantskih reformatora na temelju imanentne slike o čovjeku, francuski su pro-

svjetitelji gledali u svećeničkom celibatu te redovničkim zavjetima očiti oblik potiskivanja spolnoga nagona koje vodi u nervoze i perverzije, nalik onoj potonjoj tezi koju zastupa dubinska psihologija, koja smatra seksualnost mehaničkim zadovoljenjem čovjekovih nagona, koja, u slučaju „potiskivanja“, uzrokuje nervoze i perverzije.

U trenutnoj **diktaturi relativizma** naglasak na sakramentalnom autoritetu koji ima svoj iskon u većem božanskom autoritetu smatra se klerikalnom gladi za moći, a životni stil u celibatu postaje javnom optužnicom protiv svjetonazora koji svodi seksualnost na egoističnu težnju za užitkom. Svećenički se celibat čini posljednjom utvrdom čovjekove radikalno transcendentne usmjerenosti i nade u budući svijet u onostranosti, koja je sukladno ateističkim načelima opasna iluzija. Stoga se Katoličku Crkvu žestoko napada i osporava jer predstavlja ideološku alternativu radikalnom imanentizmu svjetske elite moći i novca, koja teži prema apsolutnoj kontroli nad duhom i tijelom otupjelih mnoštava.

Da, ti se zaodijevaju odjećom filantropa koji ništa drugo ne žele nego se svidjeti sirotim svećenicima i redovnicima, oslobađajući ih iz krletke potisnute seksualnosti. Ti „usrećitelji“ čovječanstva u svojoj blaziranoj nesnošljivosti ne primjećuju u kolikoj mjeri vrijeđaju ljudsko dostojanstvo svih onih kršćana koji u svojoj prema Bogu usmjerenosti i oblikovanoj savjesti ozbiljno žive nerazrješivost braka ili vjerno obdržavaju odricanje od braka u celibatu, snagom Božje milosti. Upravo bi tu, gdje ti vjerni kršćani u dubini svoje savjesti donose pred Bogom svoje najvažnije životne odluke, htjeli oni koji niječu nadnaravni čovjekov poziv, uvjeriti ih da trebaju iskoračiti u ograničeni obzor nekakve na smrt osuđene egzistencije, kao da ne postoji živi Bog (Gaudium et spes, 21). Jer, „uistinu, ono njegovo nevidljivo, vječna njegova moć i božanstvo, onamo od stvaranja svijeta, umom se po djelima razabire tako da nemaju isprike. Jer premda upoznaše Boga, ne iskazaše mu kao Bogu ni slavu ni zahvalnost, nego ishlapiše u mozganjima svojim te se pomračili bezumno srce njihovo. Građeci se mudrima, poludješe i zamijeniše slavu neraspadljivoga Boga likom, obličjem raspadljiva čovjeka, i ptica, i četveronožaca, i gmazova“ (Rim 1,20-23).

Podli, nepošteni prigovor i optužnica glasi kako ti mračni natražnjaci u Crkvi brane sakramentalni celibat, otuđeni seksualni moral te protuprirodni celibat ne bi li usporili ili spriječili nužno moderniziranje Katoličke Crkve te njezinu prilagodbu suvremenom svijetu. Oni su tolerantni u najboljem slučaju prema nekakvoj Crkvi bez Boga, bez Kristova križa, bez nade u vječni život. Ta Crkva dogmatskog indiferentizma i moralnog relativizma, koja bi obuhvaćala i ateiste i nevjernike, ima pravo govoriti o klimi, prenapučenosti Zemlje, migrantima. Ali treba zamisliti u pitanjima pobačaja, samoosakaćivanja koje se promiče pod geslom preinake spola, eutanazije te istospolnih partnerstava, a da i ne spominjemo izvanbračne veze između muškaraca i žena. Crkva bi dakako morala apsolutno prihvatiti i blagosloviti seksualnu revoluciju kao oslobađanje od neprijateljskog stava prema tijelu u katoličkoj moralci. Na taj način odaslala bi Crkva znakove kajanja i pokore za tradicionalno odbacivanje tijela još od Augustinove manihejske baštine.

PAPIN SAVJETNIK

Svim tim laskanjima unatoč vjerni su katolici osvjedoče-

ni da bi namjesto ateista Scalfarija, koji ne vjeruje ni u Boga niti je kadar shvatiti „misterij svete Crkve“ (LG, 5), Benedikt XVI. (Joseph Ratzinger) bio nemjerljivo kompetentniji savjetnik Kristovu namjesniku na zemlji, nasljedniku sv. Petra i vrhovnom pastiru univerzalne Crkve. Vrijedi to i za njegove teološke kvalitete, njegovo duhovno zrenje u tajnu Božje ljubavi kao i njegovo iskustvo odgovornosti kao pape. Jer jedino Benedikt među svim živim ljudima na zemlji dijeli s papom Franjom pred Bogom tu odgovornost za cijelu Crkvu na zemlji.

Ono što papa Franjo piše u predgovoru knjizi o svećeništvu svoga prethodnika trebali bi čitati svi „mudraci i umnici te moćnici ovoga svijeta“ (1 Kor 2,6) prije nego zatrupe na sve četiri strane svijeta svoje paranoidne maštarije o Papinim protivnicima, o kardinalima koji međusobno ratuju, o predstojećim raskolima u Crkvi. „Joseph Ratzinger/ Benedikt XVI. utjelovljuje u sebi onaj trajni odnos prema Gospodinu Isusu, bez koga ništa nije istinito, bez koga se sve pretvara u rutinu, koja od svećenika čini namještenike, od biskupa birokrate a Crkva nije više Kristova Crkva nego naš proizvod, u konačnici, suvišna nevladina organizacija.“

I Franjo nastavlja obraćajući se 28. srpnja 2016. u Sala Clementina za predstavljanja knjige okupljanim kardinalima, biskupima i svećenicima, ne kao podložnicima kojima zapovijeda, nego ih oslovljava kao prijatelje: „Draga braćo! Osmjeljujem se reći – ako bilo tko od vas ima bilo kada dvojbe spram središta svoje službe, svoga značenja, svoje korisnosti, ako bilo kada imate dvoumice glede onoga što ljudi od nas očekuju, molim vas, temeljito (pro)meditirajte ove stranice koje su nam ponudene. Jer vjernici od nas očekuju ponajprije ono što je opisano i zasnjeđeno u ovoj knjizi, naime, da im donosimo Isusa Krista, da ih vodimo prema Njemu, izvoru svježeg i živog vode za kojom žude više nego i za čime. Vodu koju jedino On može pružiti te koju nikada ništa ne može nadomjestiti. Da ih vodimo punoj i istinskoj sreći i blaženstvu kad ih ništa više ne može zadovoljiti. Da im omogućimo ozbiljiti njihov najintimniji san koji nikada nikakva sila ni moć ovoga svijeta ne može obećati niti ispuniti.“

Prijevod: fra Tomislav Pervan

BOG, BOGAT I UBOG

MILE MAMIĆ

Riječ *bog* kao opću imenicu u mnogoštvu pišemo malim početnim slovom. U gen. jedn. je *bôga*. Takav naglasak je i u dat., ak., vok. i instr. jedn. U vok. jedn. dolazi do palatalizacije: *bôže*. U lok. jedn. ima drukčiji naglasak: *bôgu*. Kao opća imenica ima i množinu, i to u hrvatskome književnom jeziku redovito tzv. dugu množinu, s umetkom –ov– : *bôgovi*. Može imati i tzv. kratku množinu: *bôzi*, ali ona je stilski obilježena, pjesnička. Prema *bog* načinjena je i imenica za ženska božanstva: *bôžica*. I ona ima cijelu sklonidbu.

Kršćanstvo kao jednobožačka vjera vjeruje u jednoga Boga. To je vrhovno biće, osobno ime. Zato se piše velikim početnim slovom: *Bôg*. Ima samo jedninu. Sve što je rečeno za jedninu opće imenice *bog* vrijedi i za *Bôg* kao osobno ime.

Mogli biste se zapitati, poštovani čitatelji, ima li ovaj naslov veze s Bogom? Ima i nema. Naša riječ *bog* (opći pojam) i *Bog* (osoba, jedini) potječu od praslavenske riječi *bog*. Ta je riječ u praslavenskom značila „materijalno dobro, imanje“. Onaj tko to ima, bio je *bogat*. Taj nastavak *-at* i danas u hrvatskom jeziku znači „koji ima ili koji obilno ima ono što osnova znači“. Kad bi nam riječ *bog* značila „materijalno dobro, imanje“, onda bi toj osnovi sufiks *-at* dao značenje obilja onoga što znači osnova. Tako je i danas, npr. *brkat*. Taj pridjev za muškarca znači „koji ima velike brkove“, a za ženu znači „koja ima brkove“ jer to za ženu nije tipično. Tako je u davnini i nastala riječ *bogat* na podlozi takva poimanja riječi *bog*. Od toga pridjeva izvedene su tvorenice: *bogatstvo*, *bogataš*, *bogatašica*. Ostanemo li na poganskoj razini: *bog* = *bogatstvo*, mogli bismo reći da su riječi *bogat*, *bogatstvo*, *bogataš*,

bogatašica tvorbene riječi jer imaju tvorbenu i značenjsku vezu s osnovom. Ali smo se (možda?) pokrtili prije 13 stoljeća, čuli smo Isusov Govor na Gori, saznali smo da je Bog jedna osoba, uzvišena, vječna, sveta, svemoguća, tvorac svega. Sin Božji nam je otkrio nebeskoga Oca, darovao nam je Duha Svetoga. Spoznali smo trojstvenoga Boga: Oca, Sina i Duha Svetoga. Spoznali smo i smisao svojega života: doći u nebesku domovinu, po Sinu doći Ocu snagom Duha Svetoga. Na tom putu spasenja *bogatstvo* nam može biti i zaprjeka, može nam otežati put ulaska u Božje kraljevstvo. Sjetimo se Isusove prisposode o devu, iglenim ušima i bogatašu. „Lakše će deva proći kroz ušicu igle, nego bogataš ući u kraljevstvo Božje.“ (Mt 19, 23–24, Mk 10, 25, Lk 18, 25) Možemo pomisliti da je Isus malo pretjerao. Isus se ipak ne šali. I u prisposodi o bogatom mladiću koji želi biti savršen on ističe opasnost od zarobljenosti bogatstvom. Još je izričiti kad kaže: „Ne možete služiti Bogu i bogatstvu.“ (Mt 6, 24) Očito su *Bog* kršćanstva i *bog* bogatstva, *bog* novca suprotstavljeni. Koliko nam se god čini da je Isus malo pretjerao, a pretjerao je iz pedagoških razloga, da bismo to ozbiljnije shvatili, jer je u pitanju naše spasenje, naša sreća, blagoslov, vječni život, a Isus je upravo radi toga došao na svijet, njegova tvrdnja je ozbiljno upozorenje čovjeku na putu spasenja i ostvarenja smisla. Da nam bude malo lakše, sjetimo se da mudre djevice ipak imaju ulja. Napisao sam Dnevnik jednoga tjedna (31. X. – 6. XI. 2011.) u Hrvatskom slovu (11. studenoga 2011.). Pišući o Međunarodnom danu štednje, napisao sam ovo: „Na jednoj strani ljudi umiru od gladi i žeđi dok na drugoj sve potiče na potrošnju, kupovanje svega i svačega. I u bogatijim dijelovima svijeta ima siromašnih. Jedni bacaju u kante, a drugi kopaju po njima. Zgrozio sam se kad sam čuo kako je neka 'slavna' svoju veliku ušteđevinu oporučno ostavila svome – psu. To i nije ušteđevina jer nije štedjela nego nije imala vremena trošiti. Druga se hvale da je grudnjak platila više od milijun dolara. Zaboravili smo jesti, piti, blagovati, čitati, slušati, ljubiti, služiti se čime. Sve se konzumira, troši. Duh konzumerizma unesrećuje čovjeka. Diogenu je bilo dovoljno da mu se Aleksandar makne sa sunca. Mujo nije imao treće želje nego još jednu litru šljivice. Može čovjek nemati košulje, a da sreća iz njega pjeva. Nije sretan tko puno ima nego tko malo treba. Zanimljivi su i vrlo komplicirani odnosi između sreće i bogatstva, biti i imati. Bogat i ubog imaju isti korijen riječi. Riječ *bog* značila je u praslavenskom materijalno dobro. Trebalo bi toga boga zamijeniti pravim i Njega imati u srcu da bi bio sretan.“

Podcrtane riječi u tom promišljanju ističu da *bogat* i *ubog* imaju isti korijen. U praslavenskoj riječi *ubog* prefiks *u-* znači nemanje, odsutnost onoga što znači osnova. Znači nemanje, nestašicu, oskudicu, siromaštvo. *Ubožište* je bilo istoznačnica za *sirotište*, *uboštvo* – za *siromaštvo*. Tom „negacijskom“ prefiksu odgovara njem. prefiks *un-*. Spomenuti navod nudi i ključ za „pomirenje“ Boga i bogatstva: Trebalo bi toga boga zamijeniti pravim i Njega imati u srcu da bi bio sretan.“ Ako nam

je doista Bog na prvom mjestu, onda će nam svatko i sve biti na svom mjestu. I bogatstvo nam treba biti na svom mjestu.

U tom smislu govori i Rječnik biblijske teologije. On o natuknici BOGATSTVO govori u šest stupaca. „Što se tiče bogatstva i siromaštva, poimanja SZ i NZ izgledaju korjenito oprečna. Doista stoji da je Isus Krist, otkrivajući u nebeskom kraljevstvu neprocjenjivo blago koje zavređuje da mu žrtvuemo sve što imamo (Mt 13, 44), ukazao na nestalnost ljudskih bogatstava, kako god ona bila velika (III). Ali on ostaje na liniji SZ. Već je u SZ svako bogatstvo što nije primljeno kao Božji dar smatrano ispraznim i pogibeljnim (II); Krist ne ukida, već ispunjuje stara obećanja prema kojima Bog obogaćuje svoje izabranike (I). Bogatstva su pogibeljna, a evanđeosko je savršenstvo u tome da ih žrtvuemo: ali to ne znači da su ona zla, već to da je samo Bog „Dobri“ (Mt 19, 17) i da je postao našim bogatstvom.“

Ako nam je Bog i kraljevstvo Božje na prvom mjestu, sve će drugo biti tome podređeno. Ako nam je bogatstvo Božji dar, Božji su nam dar i siromašna braća. Njih ima uvijek i svugdje. Očima srca možemo ih otkriti, vidjeti i nenametljivo im pomoći. „Što god učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste!“ (Mt 25, 45)

U molitvi *Oče naš* molimo: „Kruh naš svagdanji daj nam danas!“ Nastupamo kao množinski molitelji i kad pojedinačno molimo. Molimo za svu braću ljude da imaju kruha, život dostojan čovjeka, životni minimum. Moramo se stvarno odreći praslavenskog boga, da nam bogatstvo, novac ne postanu bog. Prigrlliti pravoga Boga, tražiti Božje kraljevstvo i pravdu njegovu, to je pravo bogatstvo, blagoslov, sreća. „Gdje je blago vaše, ondje će biti i srce vaše.“ (Lk 12, 33–34)

Ima li nešto bitno što nam Isus nije rekao? Samo se trebamo češće sjećati njegovih spasonosnih upozorenja, savjeta, prijetnji, pa i hiperbola. I hiperbola je pretjerana istina.

Tjedni molitveni program

zimski raspored (od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK I SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Subota, 15. 2. 2020.

1Kr 12, 26-32; 13, 33-34; Ps 106, 6-7a.19-22; Mk 8, 1-10

Nedjelja, 16. 2. 2020.

Sir 15, 15-20; Ps 119, 1-2.4-5.17-18.33-34; 1Kor 2, 6-10; Mt 5, 17-37

Ponedjeljak, 17. 2. 2020.

Jak 1, 1-11; Ps 119, 67-68.71-72.75-76; Mk 8, 11-13

Utorak, 18. 2. 2020.

Jak 1, 12-18; Ps 94, 12-13a.14-15.18-19; Mk 8, 14-21

Srijeda, 19. 2. 2020.

Jak 1, 19-27; Ps 15, 2-5; Mk 8, 22-26

Četvrtak, 20. 2. 2020.

Jak 2, 1-9; Ps 34, 2-7; Mk 8, 27-33

Petak, 21. 2. 2020.

Jak 2, 14-24.26; Ps 112, 1-6; Mk 8, 34 – 9, 1

Subota, 22. 2. 2020.

KATEDRA SV. PETRA
vl: 1Pt 5, 1-4; Ps 23, 1-6; Mt 16, 13-19

Nedjelja, 23. 2. 2020.

Lev 19, 1-2.17-18; Ps 103, 1-4.8.10.12-13; 1Kor 3, 16-23; Mt 5, 38-48

Ponedjeljak, 24. 2. 2020.

Jak 3, 13-18; Ps 19, 8-10.15; Mk 9, 14-29

Utorak, 25. 2. 2020.

Jak 4, 1-10; Ps 55, 7-11a.23; Mk 9, 30-37

Srijeda, 26. 2. 2020.**PEPELNIC**

Jl 2, 12-18; Ps 51, 3-6a.12-14.17; 2Kor 5, 20 – 6, 2; Mt 6, 1-6.16-18

Četvrtak, 27. 2. 2020.

Pnz 30, 15-20; Ps 1, 1-4.6; Lk 9, 22-25

Petak, 28. 2. 2020.

Iz 58, 1-9a; Ps 51, 3-6a.18-19; Mt 9, 14-15

Subota, 29. 2. 2020.

Iz 58, 9b-14; Ps 86, 1-6; Lk 5, 27-32

Nedjelja, 1. 3. 2020.

Post 2, 7-9; 3, 1-7; Ps 51, 3-4.5-6a.12-14.17; Rim 5, 12-19; Mt 4, 1-11

Ponedjeljak, 2. 3. 2020.

Lev 19, 1-2.11-18; Ps 19, 8-10.15; Mt 25, 31-46

Utorak, 3. 3. 2020.

Iz 55, 10-11; Ps 34, 4-7.16-19; Mt 6, 7-15

Srijeda, 4. 3. 2020.

Jon 3, 1-10; Ps 51, 3-4.12-13.18-19; Lk 11, 29-32

Četvrtak, 5. 3. 2020.

Est 4, 17k-m-r-t; Ps 138, 1-3.7c-8; Mt 7, 7-12

Petak, 6. 3. 2020.

Ez 18, 21-28; Ps 130, 1-8; Mt 5, 20-26

Subota, 7. 3. 2020.

Bogoslužje kvatri (za obraćenje i pokoru)
Iz Prigodnih čitanja (str. 190-203): 1Iv 1, 5 – 2, 2; Ps 51, 3-6a; Lk 7, 36-50

Nedjelja, 8. 3. 2020.

Post 12, 1-4a; Ps 33, 4-5.18-20.22; 2Tim 1, 8b-10; Mt 17, 1-9

Ponedjeljak, 9. 3. 2020.

Dn 9, 4b-10; Ps 79, 8-9.11.13; Lk 6, 36-38

Utorak, 10. 3. 2020.

Iz 1, 10.16-20; Ps 50, 8-9.16b-17.21.23; Mt 23, 1-12

Srijeda, 11. 3. 2020.

Jr 18, 18-20; Ps 31, 5-6.14.15-16; Mt 20, 17-28

Četvrtak, 12. 3. 2020.

Jr 17, 5-10; Ps 1, 1-4.6; Lk 16, 19-31

Petak, 13. 3. 2020.

Post 37, 3-4.12-13a.17b-28; Ps 105, 16-21; Mt 21, 33-43.45-46

Subota, 14. 3. 2020.

Mih 7, 14-15.18-20; Ps 103, 1-4.9-12; Lk 15, 1-3.11-32

Nedjelja, 15. 3. 2020.

Izl 17, 3-7; Ps 95, 1-2, 6-9; Rim 5, 1-2.5-8; Iv 4, 5-42

22 godina s vama u molitvi

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Tel.: ++387 36 653 580 uredništvo, 653 548 marketing

Fax: ++387 36 653 552, E-mail: radio-mir@medjugorje.hr

Uživo na internetu: www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje od 25. studenoga 1997., a od blagdana sv. Franje 4. listopada 1999. emitira program preko interneta. Zahvaljujući satelitskom programu, glas naše Radiopostaje može se čuti u cijeloj Europi, na Bliskom istoku. Svaki dan emitira uživo kronicu i sv. mise iz crkve sv. Jakova u Međugorju. Iz studija se 24 sata emitiraju svakodnevni govorni i glazbeni programi. Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje u sklopu Informativnog centra "Mir" Međugorje.

Poslanje radiopostaje "MIR" Međugorje: povezati hodočasnike Kraljice Mira, naviještati zdrave vjerničke stavove, podupirati normalne općeljudske odnose, širiti ekumensko ozračje među ljudima.

Jajce 87,8 Mhz, Mostar 100 MHz, Banja Luka 87,8 MHz, Hercegovina 101,5 MHz, Lašvanska dolina 100 MHz, Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz, Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz, Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz, Sjeverozapadna Bosna 106,7 Mhz, Žepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz, Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz, Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz, Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz, Satelit za Europu i Bliski istok: EUTELSAT 16°E

